

Sapere aude

Resumo

- 5 Redakcia Historio kaj memoro de Christian Eyschen
- 13 Jakobo, "Frato" de la Sinjoro de Pierre Girod
- 19 Dio kaj Ateistoj: La Sama Batalo Kontraŭ Religio? de Christian Eyschen
- 27 Laŭ The Guardian, la Ĝenerala Sinodo de la Eklezio de Anglio suspendas sian laboron pri GLAT+ egaleco.
- 31 "Ekzegezo" Dosiero: Aŭtoritato kaj Potenco, Bapto, Komunio, la Sekreto de la Patro, kaj Artefarita Inteligenteco de Christian Eyschen
- 47 La Klerismo kaj Toleremo tra la lenso de la Jezuitoj de Märmudh Dorpmüller
- 59 Potenco, Religio kaj Koloniigo en Sankta-Domingo en la 18-a jarcento de Christian Eyschen
- 73 La Kulturo de Ambigueco en Islamo de Märmudh Dorpmüller

Historio kaj Memoro

" Por entombigi la Veron, oni ĉiam bezonas ŝovelplenon da tero ."

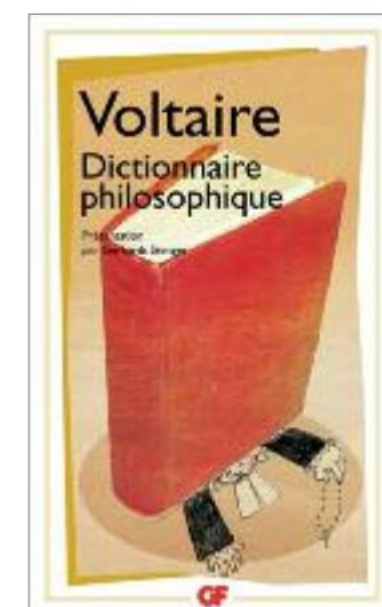
Jean Cocteau

Ni volis evoluigi ĉi tiun numeron de Sapere Aude iom sub la difino de Spinoza pri la Tri Scioj: imago (tio estas, percepto per la sentoj), racio (tio estas, scio per konceptoj) kaj intuicio (scio de la " Tria tipo ").

Kvankam ni scias, ke " Tempo ŝanĝas nenion " (Brassens), ĝi tamen ludas certan rolon, laŭ certa maniero. "Ne la tempo pasas, sed ni, kiuj trapasas la tempon, " diris Albert Einstein. " Ho Tempora, Ho Mores, " Cicerono diris longe antaŭ li kontraŭ Katilina.

Multaj aferoj ŝanĝiĝis pro neantaŭviditaj eventoj, same kiel " la Kontingento plenumas tion, kio estas necesa ", laŭ la trafa frazo de Hegel. Estis la rabado de Lukrecio fare de Tarquin, kiu kaŭzis la transiron de Romo de monarkio al respubliko, kiu poste fariĝus la imperio, kies Aŭgusto estis oficiale la unua imperiestro, kvankam Pompejo estas konsiderata de iuj historiistoj kiel vere paviminta la vojon por la imperio, kaj Julio Cezaro poste estis honorita kiel Imperator, sen teni la oficialan titolon de imperiestro. Ni scias, ke imperioj ofte estis proklamitaj " por savi la Respublikon " kaj ke ili enterigis ĝin eĉ pli ofte. Ni memoras la faman demandon: " Kio diferencigas Julio Cezaron de Pompejo?" Ambaŭ amis la potencon, Cezaro pro tio, kion ĝi permesis al ili fari, Pompejo pro la avantaĝoj, kiujn ĝi provizis .

" Povo " estas en la centro de multaj aferoj. En la artikolo " Fraŭdo " en la Filozofia Vortaro, Voltaire enscenigis dialogon inter fakiro, kiu deklaris, ke mensogado kelkfoje estas necesa por trompi la homojn " pro piaj kialoj ", kaj disĉiplo de Konfuceo, kiu respondis, ke " ĉiuj homoj estas egalaj laŭ siaj raciaj kapabloj kaj ke trompo tial ne estas pravigita ".

En parolado farita en Castres la 30-an de julio 1904, Jean Jaurès revenis al ĉi tiu demando, kiu estas esenca por liberpensuloj: "Demokratio kaj sekularismo estas du identaj terminoj." Kio estas demokratio? Royer-Collard, kiu arbitre limigis la aplikon de la principo sed kiu klare komprenis la principon mem, donis la decidan difinon.

"Demokratio estas nenio alia ol egaleco de rajtoj."

Tamen, ne ekzistas egaleco de rajtoj se la alligiteco de aparta civitano al aparta kredo, al aparta religio, estas por li kaŭzo de privilegio aŭ kaŭzo de malhonoro.

En neniuj el la agoj de la civila, politika aŭ socia vivo Demokratio laŭleĝe implikas la religian demandon. Ĝi respektas kaj garantias la kompletan kaj necesan liberecon de ĉiuj konsciencoj, ĉiuj kredoj kaj ĉiuj formoj de kulto, sed ĝi ne faras ian ajn dogmon la regulo kaj fundamento de la socia vivo.

Ĝi ne demandas la novnaskitan infanon, por rekoni ĝian rajton je vivo, al kiu kredo ĝi apartenas, nek ĝi aŭtomate enskribas ĝin en ian eklezion. Ĝi ne demandas civitanojn, kiam ili volas fondi familion, por rekoni kaj garantii al ili ĉiujn rajtojn ligitajn al familia vivo, kiun religio ili metas ĉe la fundamento de sia hejmo, aŭ eĉ ĉu ili entute havas tian.

Ĝi ne demandas la civitanon, kiam li volas ekzerci sian suverenecon kaj voĉdoni, kia estas lia religio, aŭ ĉu li havas tian. Ĝi ne postulas, ke procesantoj, kiuj venas al ĝiaj juĝistoj por arbitracii inter ili, agnosku, krom la Civila Kodo, religian kaj konfesian kodon.

Demokratio limigas potencon kaj la misuzon de potenco.

La Fadeno de Historio

La fadeno de historio ofte rompiĝas, diris Lev Trockij en sia aŭtobiografio, Mia Vivo, kaj novaj nodoj devas tiam esti ligitaj. La demando pri la apartigo de la tempa kaj la spirita, de religioj kaj ŝtatoj, estas tre malnova. La mitologio de Antikva Egiptio ne deklaras-

Ĉu Nut (la Ĉielo) kaj Geb (la Tero), la gepatroj de Oziriso, ne havis apartajn disojn? Ili estis apartigitaj de Ŝu (la Vitala Spiro) laŭ ordono de Aturne (la Kreinta Dio).

Tiu ĉi postulo pri apartigo, tiel bone klarigita per tiu ĉi eltiraĵo el Jean Jaurès, ellasis torenton da kalumnioj kaj malamo de la klerikoj, kiaj ajn ili estas. Sed ĉu malamo, tiu ĉi hontinda malsano, ne estas finfine tio, kion Souleymane Diamanka, slampoeto, proklamis: "Malamo estas funebro, kiu infektiĝis"? Pri kio funebros la klerikoj?

Ne necesas scii ĉion, kvankam la konstanta serĉado de scio estas kategoria imperativo; tro multaj homoj pensas, ke supraĵa scio, rapide akirita kiel la kulturo de librovendisto, sufiĉas. Sed tio estas al scio kio buljonkubo estas al pot-au-feu.

Iafoje ni devas esti klarvidaj, kaj Puŝkin pravis kiam li rimarkigis, ke multe tro multaj preferis "entuziasmigan iluzion" al la amaran veron, dum "sana revolucia optimismo ne bezonas iluziojn". Oni kompreneble povas preferi, kiel Montesquieu, la Saĝon de la Kamparanoj "kiuj ne estis sufiĉe kleraj por rezoni malĝuste".

Miaflanke, mi pli bone retrovas min en ĉi tiu penso de Aimé Césaire, kiam li rompita kun Stalinismo en 1956: "Estas du manieroj perdi sin: per apartigo enmurigita en la Partikularo aŭ per diluo en la Universala. Mia koncepto pri la Universala estas tiu de universala riĉa je ĉio aparta, riĉa je ĉio aparta, profundiĝo kaj kunezistado de ĉio aparta."

"Kion vi heredis de viaj prapatroj, alprenu ĝin por ke vi povu posedi ĝin."

Goethe en Faŭsto

Liberpensuloj, ni ne volas limigi nian ekzegezon nur al la kristana, aŭ eĉ katolika, religio. Tial ni traktas aliajn monoteismajn religiojn en ĉi tiu numero. Islamo rolas elstare.

Ni memoru, ke la studenda fonto estas grandega, kaj ke simple studi la

La kerna materialo (Korano, Sira kaj la Haditaj - Biografio, Vortoj kaj Agoj de Mohamedo) jam konsistigas signifan entreprenon.

Daŭris tri jarcentojn da debato por establi iom da klareco, kaj nur en la 10-a jarcento p.K. la " oficiala " Korano estis adoptita. En Sunaismo, la " Lumo de la Profeto " estas transdonita per la Korano, dum en Ŝijaismo, ĉi tiu " Lumo " estas transdonita per la Imamoj, Ali kaj liaj posteuloj. Mallonge, en Sunaismo, Islamo estas la religio enkorpigita en la Libro (la Korano), dum en Ŝijaismo, ĝi estas la religio enkorpigita en la popolo (Mohamedo, Ali kaj la Imamoj).

Notindas, ke nuntempe la ekzisto de Mohamedo apenaŭ estas pridubata, kaj kun ia ironio ni legis en opinia artikolo en la tre kristandemokrata, sed tamen tre katolika, Le Monde , la 1-an de novembro 2025, ke " la tezo pri la neekzisto de Jesuo estis refutita " - jes, efektive. Sed ke, aliflanke, la neekzisto de Moseo kaj Abraham povus esti diskutata. Mallonge, laŭ ĉia kristana karitato, temas pri "transdoni la respondecon". " Jud-kristanismo " ricevos baton.

Kulturo de Ambigueco Serĉante Certecon

Fariĝis mode en certaj tiel nomataj " maldekstraj " aŭ eĉ " sekularaj " rondoj aliĝi al rasismaj kampanjoj kontraŭ la " islama minaco ", kiu malbone kaŝas unuecan fronton kun la dekstro, la ekstremdekstro, kaj falsa " maldekstro " kontraŭ islamanoj, dum samtempe kaŝante sin per la ŝajno de politike ĝusta " toleremo ". La lastatempa tendenco estas kaŝi sin malantaŭ la mu'tazilanoj, erare prezentitaj kiel la islamanoj plej proksimaj al okcidenta koncepto de religio.

En ĉi tiu numero de Sapere Aude, ni analizas la ĵus publikigitan libron de Thomas Bauer, * Kulturo de Ambigueco: Alia Historio de Islamo*, kaj ni publikigas ampleksajn eltiraĵojn por montri la

eksterordinaran riĉecon de ĉi tiu verko, kiu rompas multajn pordojn, kiujn iuj deziris teni fermitaj por ĉiam, ŝlosante Islamon, kaj precipe islamanojn, en konstante retroiran vizion. Ĉi tiu libro estas lumiga. Per " Ambigueco ", ni komprenu " Diversecon kaj Tolerancecon ", kontraste al aliaj monoteismaj religioj, kiuj tute ne estas " ambiguaj ", estante tute totalismaj, dogmaj kaj reakciaj.

Thomas Bauer rimarkas, ke ŝajnas, ke ni forgesis la bildon pentritan de Ignaz Goldziher jam en 1910. Tial la intereso citi lin iom detale ĉi tie: " Ĉio, kion ni observis ĉi tie pri la naturo de la mu'tazilita movado, donas al ĉi tiuj religiaj filozofoj la rajton postuli la titolon de racionalistoj [...] Sed ĉu ni povas tial ankaŭ nomi ilin liberaluloj? Ni devas rifuzi al ili ĉi tiun titolon."

Kun siaj formuloj kontraŭaj al la ortodoksa koncepto, ili estas la unuaj fondintoj de dogmismo en Islamo. Ĉiu, kiu deziras esti savita, devas havi fidon nur al ĉi tiuj neflekseblaj formuloj kaj al neniu alia. Sendube, per ĉi tiuj difinoj, ili celis unuigi Religion kaj Racion; sed ĉi tiuj estis rigidaj kaj mallarĝaj formuloj, kiujn ili kontraŭstaris al la nedifinita Tradiciismo de la Malnovkredantoj kaj kiujn ili defendis en siaj senfinaj debatoj.

Ili ankaŭ estis ekstreme netoleremaj. La tendenco al maltoleremo estas eneca en dogmismo pro sia naturo mem. Kiam la Mu'tazilanoj havis la bonŝancon vidi sian doktrinon agnoskitan kiel la ŝtata religio sub la regado de tri Abasidaj kalifoj, ĝi estis trudita per la Inkvizicio, malliberigo kaj terorismo ĝis, baldaŭ poste, la Reakcio, levante sian kapon, denove permesis al tiuj, kiuj kredis, ke ili posedas en religio aron da piaj tradicioj, sed ne la produkton de dubindaj raciismaj teorioj, spiri libere .

Li diris ĉion, kion oni povus diri pri la temo. Ni finu la diskuton.

La Tempo de Skismoj Neniam Estas Malproksime

Ni ankaŭ publikigas artikolon el The Guardian, anglosaksa gazeto, datitan la 12-an de februaro 2026, pri la streĉiĝoj ĉe la Ĝenerala Sinodo de la Eklezio de Anglio, kiu suspendis sian laboron pri GLAT+ egaleco. Ĉi tiu temo gravas, ne en si mem, sed pro tio, al kio ĝi povus konduki.

Ni havas en la menso la skismon en la Katolika Eklezio pro la Afero Marcel Lefebvre kaj la tradiciistaj katolikoj, kiu ankoraŭ daŭras kaj kiu ĵus reaperis, ankoraŭ pri la sama demando pri la Ordinado de Episkopoj.

Ni memoru, ke la aparteco de ĉi tiu kazo (kaj sendube tiu en la Anglikana Eklezio) estas, ke ekzistas rompo, sed ĝis kia grado?

En la Afero Lefebvre, la problemo estas, ke la Tradiciistoj volas esti pli " katolikaj " ol Romo. Sed oni ne povas esti " katolika "

kontraŭ Romo, neniu pli ol oni povus esti " stalinisto " kontraŭ Moskvo.
Jen la tuta rakonto pri paralelaj burokratioj, kiuj ĉiuj malsukcesis en ĉi tiu areo.

La Lefebvristoj ne iris ĝis la fino, tio estas, por iĝi Sedevakantistoj, subtenantoj de la tezo, ke ĉiuj Papoj ekde Pio la 12-a estas Antikristoj kaj ke " la Trono de la Vikario de Kristo estas vaka ." Jen la demando, kiu ekestos por la Skizmuloj en la Anglikana Eklezio: Kiom malproksimen ili devas iri?

Jen kie la situacio staras, laŭ du gazetaraj artikoloj de Sarah Belouezzane (Le Monde) kaj Mathieu Lasserre (La Croix) , el kiuj ni miksis eltiraĵojn, ĉar ili tre bone kompletigas unu la alian, kio tute ne surprizas: kristana gazeto kaj kristandemokrata gazeto, la du faras paron: " La 5-an de marto, en Abuĝo, Niĝerio, reprezentantoj de Gafcon, reto de konservativaj preĝejoj de Anglikanismo, anoncis la kreadon de Monda Anglikana Konsilio – nova aŭtoritato, al kiu ili klarigis, ke ili nun obeos, anstataŭ tiu de la Ĉefepiskopo de Canterbury, la ĉefa spirita figuro de ĉi tiu religia tradicio.

Kvankam la estro de ĉi tiu nova Konsilio, la ruanda ĉefepiskopo Laurent Mbanda, ne havas la titolon " Unua inter samrangaj " atribuitan al la ĉefepiskopo de Canterbury, ĉi tiu decido forte similas al skismo.

Ĉi tiu pintkunveno estas des pli signifa por Anglikanismo, ĉar ĝi kunigis la plimulton de la provincoj de la Komunio: 27 el 42 provincoj kaj 347 el 650 episkopoj estis reprezentitaj. El la proksimume 100 milionoj da anglikanaj fideluloj tutmonde, 63,5 milionoj estas en Afriko, kie iliaj preĝejoj estas plejparte aligitaj kun GAFCON.

La kontraŭreago devenas precipe de la nomumo de virino, Mullally, Episkopo de Londono kaj 63-jaraĝa eks-brita flegistino, por estri la Anglikanan Komunio. Anoncita en oktobro 2025, ĉi tiu nomumo validas ekde januaro. Ĉi tiu senprecedenca movo estis tuj kondamnita de Ĉefepiskopo Henry Ndukuba, de la eklezio priskribita kiel " detruiga " en Niĝerio...

Kunveninte en Niĝerio, la gvidantoj de Gafcon elektis jaŭde, la 5-an de marto, la ĉefepiskopon de Ruando, Laurent Mbanda, por estri novan institucion unuigantan konservativajn anglikanajn ekleziojn, dezirante emancipi sin de la kuratoreco de la Eklezio de Anglio.

Neniu paralela Anglikana Komunio, sed Konsilio taskigita fari decidojn sendepende de Canterbury. Ĉi tiu estas la formulo adoptita de la konservativaj Primatoj de GAFCON (Monda Konferenco pri la Estonteco de la Anglikana Eklezio), movado kuniganta Anglikanajn Provincojn postulantajn " doktrinan ortodoksecon " kaj kontraŭajn al la teologiaj kaj pastorecaj evoluoj de okcidentaj anglikanaj eklezioj.

Kunveninte en Abuĝo, Niĝerio, la dek Primatoj membroj de GAFCON anoncis jaŭde, la 5-an de marto, la kreadon de Monda Konsilio, konceptita kiel " nova strukturo " ene de la Anglikana Komunio tutmonde. Ili elektis Ĉefepiskopon Laurent Mbanda de Ruando por estri ĉi tiun novan institucion, kiu kunigos " Primatojn, Konsilistojn kaj Garantiantojn, kaj inkluzivos membrojn de la pastraro kaj laikoj, ĉiu kun plenaj voĉdonrajtoj ", deklaris GAFCON. Ĉi tiu movo estas maniero eviti akuzojn pri skismo.

En tiu sama senco, la Prezidanto de la Konsilio " ne estos primus inter pares ", la Unua inter Samrangaj, titolo antaŭe rezervita por la Ĉefepiskopo de Canterbury. Ĉi tio reprezentas paŝon malantaŭen kompare kun la drama anonco farita en oktobro 2025, kiam GAFCON deklaris sian intencon elekti Primason por anstataŭigi la nunan Ĉefepiskopon de Canterbury, Sarah Mullally .

Konklude

Ĉe la fino de ĉi tiu ĉefartikolo , kiu kelkfoje prenis la formon de stila ekzerco, ekestas ekzisteca demando, kiel Roger Caillois (franca verkisto, sociologo kaj literatura kritikisto, kiu iam estis amiko de André Breton kaj ofte ĉeestis la superrealistojn) tiel trafe esprimis ĝin en la programo Apostrofoj de Bernard Pivot : " Sed kion pensas la Orfiŝoj? "

Nia optimismo baziĝas sur la fakto, ke la homaro ne volas morti, kaj kiel diris la kristana teologino Judith Wolfe (vi vidas, ni ne estas sektaj), " Ni ne konstruas turojn, sed ni konstruas boatojn kaj fidas la maron ." Eble tiel ni scios, kion pensas la orfiŝoj. Kaj tiel la cirklo estos kompleta.

Kristano Eyschen

JACQUES, "FRATO DE LA SINJORO": Ĉu ni kredu lin?

El la du citaĵoj kiuj konsistigas la ateston de Flavio Josefo, La aludo al Jakobo, frato de Jesuo, estas de malofte vidata aŭtenteco. dubinda, krom per ĝia asimiliĝo al la resto de la Testimonium Flavianum. Ĝi derivas sian reputacion pri aŭtenteco de la teksto de la Epistolo al la Galatoj (1:19) kie Paŭlo asertas esti renkontinta ĉi tiun "Jakobon, fraton de la "Sinjoro" en Jerusalemo. Ĉi tiu referenco tamen prezentas problemon, kaj ne nur pro kialoj de teksta aŭtenteco. Jen kio ni proponas ekzameni.

Ni diros nenion pri la teksto de Galatoj, kiu prezentas grandegajn problemojn kaj datas la konvertiĝon de Paŭlo reen al tempo... antaŭ la dato kiam La Krucumo supozeble okazis. La klopodoj faritaj de ekzegezo Klasikaj estas mizeraj. Sed tio estus la temo de alia artikolo.

Unue, oni notu, ke ĉirkaŭ 62-63, du ĉefpastroj nomitaj Jesuo ... sukcesi en Jerusalemo. Unu el ili, eble, estis la frato de tiu Jakobo, kiu ŝajnas esti mortinta pli kiel fidela judo ol kiel kristana martiro, se ni kredas la La teksto de Josefo. Ĉu interpolanto aldonis al la nomo de Jesuo tiun, kiun ni Vokas Kriston? Oni povas imagi tion, ĉar Ĉefpastro ricevis nepre la Sanktoleado: li estis sanktoleita, tio estas Kristo.

Sed ni ne kverelu kaj ni akceptu la deklaron de Josefo kiel aŭtentika, dirante al ni, ke se temas pri interpolado, la linioj kiuj sekvas jam ne plu gravas... Kontraŭe al la aspekto, ŝi ne Ĝi pruvus nenion pri la realeco de historia Jesuo. Foje, ĝi malkaŝas sin. fonto de embaraso por historiistoj.

Efektive, laŭ la aŭtoroj de la Nova Testamento mem, se oni faras Gardu vin kontraŭ laŭvorta legado; neniu apostolo nomata Jakobo estas frato de Jesuo. Jakobo la Malgranda, kontraste al Jakobo la Granda, frato Johano, filo de Zebedeo, estis la filo de Maria kaj viro nomata Klopas. estas kelkfoje konfuzita kun Jakobo, filo de Alfeo, el la Evangelioj, kiu faras parto de la Dek du. Komentistoj ne certas ĉu konfuzi la du figuroj de Jacques d'Alphée kaj Jacques filo de Clopas. Por la Kelkaj jes, aliaj ne.

Ĉu ni do konsideru lin la Jakobo, kiun iuj Apokrifoj, sekvante Ĉu Mateo (13:55) vere nomas Jesuon frato aŭ, iuj supozas, duonfrato, aŭ eĉ, por aliaj, kuzo?

Granda parto de la problemoj devenas de la dogmo pri la Virgenco de Maria. Tio devigas kristanojn konsideri la fratojn de Jesuo, menciitajn plurfoje en la Evangelioj (kvar fratoj kaj du fratinoj), kiel infanojn, kiujn ilia patro havis el antaŭa geedzeco. Jozefo nur akceptus Marian en sian hejmon post regeedziĝo, kaj nature, "kun plena dececo". Ne temas pri fari la Sanktan Spiriton kokrido.

Krome, se nia Jakobo de la aludo pri la Jozefino vere estus duonfrato de Jesuo, li ne estus tia per sia patro (estante filo de Klopas kaj ne de Jozefo), sed nur per Maria - kio estus nova... kaj ne tre virga!

Ni aldonu, ke en Marko (15:40) inter la atestantoj de la Krucumo ni trovas Marian, la patrinon de Jakobo kaj fraton, kiu ne estas Jesuo. Ankaŭ en la Apokrifa Literaturo oni flustras, ke Tomaso estis ĝemela frato de Jesuo. Mi mencias ĉi tiujn detalojn nur por montri kiom komplika estas la afero. Estas kiel kvantuma fiziko: se vi pensas, ke vi komprenas ion, estas ĉar ĝi estis malbone klarigita al vi. Depende de la interpreto, ni finas kun du, tri aŭ kvar Jakoboj en la evangelia teksto.

La eklezio trovas avantaĝe konservi la ambiguecon, dum kelkfoje agnoskante la sangan parencecon de Jesuo kaj liaj fratoj agnoskitaj kiel filoj de Maria.

Ŝajne rezignante pri la eterna virgenco de ĉi-lastata (reakirita je simbola nivelo), ŝi ankras sian Jesuon en la historio. Mallonge, oni konsideras, ke Jesuo havis fraton, estu tiel! Tio pruvas, ke li ekzistis.

Tom forgesita anekdoto ilustras la koleron de la esploristoj trovi historiajn pruvojn por la evangelia rakonto: laŭ komunikado datiĝanta de oktobro 2002, tombo malkovrita en Palestino estis anoncita, laŭ bibliaj detaloj, kiel tiu de Jakobo, la unua episkopo de Jerusalemo kaj "frato" de Kristo.

Komence, historiistoj kantis Halelujah. Laŭ la antikvaĵisto, kiu posedis la objekton, viro nomita Golan, la malkovro de la tombo estis atribuita al André Lemaire, profesoro ĉe la École Pratique des Hautes Études kaj specialisto pri deĉifrado de hebreaj surskriboj; ĝin poste okupiĝis Hershel Shanks, la ĉefa figuro en biblia esplorado trans la Atlantiko. Poste la amaskomunikiloj frezeziĝis. La gazeto Le Monde dediĉis plenan paĝon al tio, kion la impeta Henri Tincq nomis: "Nova peco en la debato pri la historia ekzisto de Kristo."

De tiam, pruvoj pri la trompo akumuligis, kaj la tombo restos orfa por ĉiam. Interesitaj legantoj trovos detalojn pri ĉi tiu afero en la decembra numero de Sciences et Avenir de 2002.

Ni revenu al tiu Jakobo, frato de la Sinjoro, menciita en la teksto de Josefo, ankaŭ nomata Jakobo la Justa. Li laŭdire estis la unua episkopo de Jerusalemo kaj la unua atestanto de la Resurektinta Kristo. Jen kion agnoskas la orienta tradicio, dum la Romkatolika Eklezio insistas identigi lin kun la Apostolo Jakobo "la Malgranda". Li ne estas unu el la Dek du; li estas disĉiplo, kaj jen kion asertas Eŭsebio de Cezareo, citante, krom Flavio Josefo, du rakontojn pri lia morto, kies originalaj tekstoj perdiĝis: tiun de Hegesipo (dua duono de la 2-a jarcento) kaj tiun de Klemento de Aleksandrio (fino de la 2-a jarcento). La tri rakontoj enhavas diferencojn, sed konverĝas al la esencaĵoj. Ni akceptu ilin.

Sed ni ankaŭ rimarku ĉi tiun kuriozan detalon (HE I 12, 5): laŭ rakonto, kiu atingis lin, la Resurektinta Kristo aperis, post aliaj, al ĉi tiu Jakobo, "unu el tiuj, kiuj estis nomitaj la frato de la Sinjoro". Mirigante! Eŭsebio ne raportas, ke Kristo aperis al sia frato; li eĉ ne diras, ke Jakobo estis la frato de la Sinjoro, li nur diras, ke li estis nomita "la frato de la Sinjoro". Profesoro Louis Roussel observas, ke la vorto "frato", en la greka (adelphos) kiel en la hebrea, povas kutime signifi "frato en religio", kio povas esti kontrolita en ĉiuj judaj kaj kristanaj tekstoj de la antikveco ĝis la nuntempo. Renan kredis, ke la "fratoj de la Sinjoro" formis ordenon en la frua Eklezio paralelan al tiu de la Apostoloj. Ĉi tio estas tute ebla, eĉ probable.

Ni nun relegu la Epistolon de Jakobo: ĝi parolas pri Jesuo Kristo kiel Dio, sen iuj homaj trajtoj, nomata Sinjoro de Gloro. Ne estas mencio pri liaj familiaj ligoj. Estas vere, ke laŭ la evangelia rakonto, lia familio ne rekonis lin kiel profeton. Tio ne malhelpis Marian supreniri al la ĉielo, nek Jakobon foje esti kalkulita inter la Sanktaj Apostoloj. Malgrandaj kontraŭdiroj.

Krome, Jacques mortis en la aĝo de 96 jaroj laŭ la Ekleziestro Epifanio, tre katolika aŭtoro, kiun oni ne povas suspekta pri babilado, ĉar li mem, oni diras al ni, specialiĝis pri atakado de herezuloj.

Se tio, kion Epifanio diras, estas vera, Jakobo naskiĝus ĉirkaŭ 34 jarojn antaŭ sia pli juna frato. Tio faras Marie multe pli maljuna.

Laŭ Hegesipo (Haer 78, 14), kiu skribis en la dua duono de la 2-a jarcento, Jakobo mortis antaŭ la detruo de Jerusalemo (70 p.K.), kaj laŭ Eŭsebio, lia ekzekuto estis eĉ la rekta kaŭzo de la detruo. Eble. Sed tio estas pli posta ol diras Flavio Josefo. Kiu pravas? Kaj ĉu ni povas kulpigi la Sinedrion pro ŝtonumado de centjarulo kiel agitisto? Kiel vi vidas, nenio el ĉi tio bone tenas sin.

Kion alian ni scias pri tiu Jakobo? Eŭsebio de Cezareo donas al ni iujn edificajn informojn: Li estis sanktulo ekde la momento kiam li eliris el la utero de sia patrino.

Li ne trinkis kaj li sin detenis de viando. Lia hararo neniam estis tondita kaj li ne banis (...), liaj vestoj estis faritaj el linaĵo. Li ĉiam iris sola al la Templo, kie oni povis trovi lin genuanta kaj preĝanta al Dio pardonon sian popolon. Liaj genuoj estis tiel kalumitaj kiel tiuj de kamelo.

Ŝajne realisma priskribo, por kiu ne ekzistas ekvivalento koncerne Jesuon. Ĉi tiu vila, akvotrempta figuro, certe dediĉita al justeco — ni koncedu tion al li — estis probable unu el tiuj bonŝancaj viziuloj, kies speco ankoraŭ ne estis endanĝerigita en la 1-a jarcento p.K. (ĉu ĝi iam estos?). Laŭ nia opinio, li konsideris sin spirita frato de la Savanto, al kiu li estis nek patrinflanka frato nek kuzo.

Ĉu li mem estis Nazireo, aŭ Nazareano, lia vivmaniero tion sufiĉe montras.

Vi nur bezonas malfermi la Epistolon de Jakobo por kompreni kio eble okazis.

Ili ĉiuj estas fratoj kaj fratinoj ĉi tie, tie, kaj ĉie: "Miaj fratoj," li senĉese skribas, aŭ ankaŭ: "La frato de humilaj cirkonstancoj fanfaronu pri sia altigo." Efektive, ĉiu en tiaj cirkonstancoj povas konsideri sin frato de la Sinjoro aŭ infano de Dio. Paŭlo ofte uzas la vorton "frato" en siaj epistoloj. Tamen, Jakobo mem ne prezentas sin kiel frato de Jesuo, nek kiel membro de lia familio en iu ajn maniero, sed kiel servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo, pri kiu li donas al ni neniun informon — dum li volonte parolas pri Abraham, Rahab, Ijob aŭ Elija.

La emfazo de Jacques pri la temo de spirita frateco bone klarigas kial li ricevis la nomon "frato de la Sinjoro". Tio reflektis

Simple la fakto, ke la Sinjoro ĉesis esti vidata kiel aroganta, ĵaluza kaj nealirebla Dio, kaj ke li estis ofertita kiel simbolo al la humiluloj kiel ilia proksimumo, eĉ al la plej humilaj inter ili. Jen, cetere, la tuta celo de la Dogmo de la Enkarniĝo.

Do Jakobo estas probable nur la frato de Jesuo en simbola senco. Kaj sekve, la "historia" atesto de Flavio Josefo perdas sian valoron. Mohamedo mem asertis esti la frato de Jesuo! Ni konas multajn hodiaŭ, kiuj asertas esti filoj de Dio. Se tio sufiĉas por pruvi la ekziston de ambaŭ, ni jam sciis ĝin.

Aliflanke, se la teksto de Josefo estus aŭtentikigita, ĝi maksimume dirus al ni, ke iuj kristanoj, komence de la 60-aj jaroj p.K., metis sian esperon en Jesuon: granda afero!

Ni estas pretaj akcepti ĝin: sed kiu Jesuo?

Fine, ĉar la familia genealogio de nia Jakobo estas nesolvebla laŭ la kanonikaj tekstoj, kelkaj historiistoj, kiel Gérald Messadié, emas konkludi, ke la mencio de Josefo pri li kiel frato de Jesuo estas tial suspektinda, estante pli posta aldono de kopiisto, kiu volis plifortigi la pruvon pri la historia ekzisto de Jesuo. Se ili mem diras tion...

Ĉu ni fidu la rakontojn lasitajn de Josefo?

Georges Las Vergnas jam atentigis, ke la vortoj "Jakobo, frato de Jesuo nomata la Kristo" estis konataj al Origeno, kiu citas ilin tri fojojn (kaj li estas la sola antaŭ Eŭsebio en la 4-a jarcento, kiu faris tion), "sed ligante ilin al kunteksto, kiun ni jam ne trovas." En sia komentaĵo pri Mateo, Origeno deklaras, ke Josefo, kvankam ne kredis, ke Jesuo estis la Kristo, tamen atestis al Jakobo pri sia granda justeco. Tamen, ĉi tiu aserto respondas al nenio en la pluviva Testimonium Flavianum. La ebleco de interpolado estas tial serioza hipotezo.

Sed tio ankaŭ ne estas certa: la menciita mencio eble rilatas al spirita Frataro en maniero eĉ pli konvinka.

Pierre Girod

Dio kaj Ateistoj: La Sama Batalo Kontraŭ Religio?

Ĉi tiu libro estis donacita al mi dum debato organizita de la Universitataj Bibliaj Grupoj - Forum Veritas ĉe la Katolika Instituto "UCLI" en Liono. Ĉiam serĉante malferman diskuton, precipe kun protestantoj, mi legis ĝin kun intereso. Engaĝiĝinte verki recenzon, mi nun dividos miajn pensojn pri ĝia enhavo, precipe ĉar tio povas kontribui al la diskuto el certa perspektivo.

La aŭtoro komencas per distingo inter antiklerikalismo kaj kontraŭreligio, distingo ĉiam utila ĉar oni ne konfuzu la du, ĉar ili funkcias en apartaj kaj malsamaj sferoj. La unua koncernas "politikan" koncepton pri institucioj, kie religio kaj eklezioj ne devus interveni en aferojn, kiuj koncernas ĉiujn; la dua estas individua, "filozofia" koncepto pri kredo aŭ nekredo.

La aŭtoro ŝajnas iom dividi tiun vidpunkton, ĉar li deklaras ĉe la fino de sia verko: "Oni ne konfuzu la Eklezion kaj Politikon. Ĉiufoje kiam la kristana institucio provis administri publikajn aferojn, okazis gravaj misuzoj. Kompromiti sin, ĉesi esti subfosa, estas la danĝero kiam oni volas plaĉi al la plimulto."

Ĉi tio estas malproksima de malĝusta observado, sed ni vidos sube, kion ni vere bezonas kompreni el ĝi.

Tiam aserti, ke la "averaĝa franco" ne estas kontraŭreligia, sed prefere antiklerikala, estas simplisma vidpunkto. Unue, ĉar la "averaĝa franco" ne ekzistas, kiel iam ŝercis komikisto: neniu havas averaĝan altecon, averaĝan pezon, averaĝajn okulojn, averaĝan haŭton aŭ harkoloron. Kaj fine, ĉar en la plej novaj loĝantaraj statistikoj, ateistoj kaj nekredantoj konsistigas pli ol 50% de la loĝantaro.

Ateismo pridubita

Tiam aserti, ke la "plej vehementaj ateistoj" estas la produkto de tro rigida religia edukado, estas forĵeti la bebon kune kun la banakvo. Mi klarigis ĉe la jam menciita konferenco, ke kvankam mi ricevis ĉiujn ritojn de la Katolika Eklezio (bapto, privata komuneco, konfirmacio, unua komuneco, kun iom da altarservisto), mi neniam kredis je "Dio", kaj mi ne estis...

Min turmentis tro strikta religia edukado, same kiel mi estis viktimo de pedofila pastro aŭ freneza monaĥino. Mi ne indignis pri religio; ĝi simple ne interesis min.

Tamen, oni devas agnoski, ke kvankam religio eble ne interesas min, ĝi, aliflanke, interesas min, ĉar ĝi ĉiam havis la pretendon trapenetri ĉion. Kiel Ĝenerala Sekretario de la Libera Penso-movado, mi do estas devigita interesiĝi pri ĝi, same kiel kuracistoj studas kaj studas malsanojn por antaŭdiri kuracon. Mia kuraco estante libereco de konscienco kaj sekularismo, mi do devas interesiĝi pri religioj, ĉar kuracisto, kiu scias nenion pri malsanoj (kiuj, por mi, estas religioj), estas nomata "ĉarlatano".

Mi "konfesis" ĉe la publika universitata konferenco en Liono, ke se mi havus unu plendon pri la Eklezio, ĝi estus, ke ĝi neniam instruis al mi ian ajn veran religian kulturon; mi devis lerni ĉion kiel liberpensulo, kaj poste kiel religian kulturon. Rilate al postvenda servo, certe ekzistas kialo por grava plendo. Sed ni rigardu la bonan flankon: verŝajne inter liberpensuloj ankoraŭ ekzistas vera religia kulturo, eĉ se por batali kontraŭ ĝi!

Tertuliano (kelkaj diras Aŭgusteno) havis ĉi tiun formulon, "Credo quia absurdum" (mi kredas ĉar ĝi estas absurda), sed mi ne kredas ĝin, ĉar mi trovas ĝin absurda kaj tute nelogika, "nekredebla" en la plej vera senco de la vorto. Laŭ la koncepto de la aŭtoro, ĉio estas religia, ĉio komenciĝas kaj finiĝas per religio, eĉ ĝia neo. Ĝi estas vere koncepto kiu sufokas la vivon per religio. Nenio povas ekzisti sen ĝi.

Tio estas vere klerikalismo aplikita al la tuta socio.

Provante esti komprenema, li skribas: "Jen la penso de multaj praktikantaj ateistoj: se Dio kreis la organojn de plezuro nur por poste malpermesi al ni uzi ilin, tio estas ĉar li estas fakte sadisto, kiu ĝuas vidi nin lukti por plaĉi al li. "Tio revenigas nin al lia "Totala" koncepto, kiu, pluprenita, povus montriĝi "Totalisma", per kiu Ateismo estus Kredo, Religio kun siaj "Praktikantoj".

Sed de kie li prenis tiun ideon? Al plej multaj ateistoj ne gravas, kion kredas aliaj; ili ne estas...

Prozelitistoj de nekredo. Kiel diras la malnova diraĵo, "Se ĝi estas bona por ili, ĝi ne estas malutila por mi." Ĉiu estas libera, kondiĉe ke ili ne provas trudi siajn vidpunktojn al aliaj. Ĉi tio nomiĝas libereco de konscienco, garantiita de sekularismo, kiu organizas la apartigon de la tempa kaj la spirita, kaj kiu permesas al ĉiu pensi kion ili volas.

La Neevitebla Prapeko

La aŭtoro provas eviti la temon de la Prapeko. Mi rimarkis, ke ĉi tio ĉiam estas la centra punkto en debatoj, la malforta punkto, kiu ĉiam aperas kaj kiun kredantoj provas eviti. Se "Dio" kreis ĉion, li kreis Malbonon, Satanon, la serpenton, Pekon; se li permesas la "malbenitan agon" okazi kaj punas la homaron por la tuta vivo pro ĝi, eĉ mortigante sian Filon por elaçeti la pekojn, pri kiuj li sola respondecas; tiam jes, en ĉi tiu kazo, li estas sadisto, li estas "perversa maljunulo".

Oni diras al ni (aŭ pli ĝuste, oni enstampas al ni) ke "Dio kreis la homon laŭ sia bildo", kio supozeble estas la finfina pruvo, ke "Dio" ne estas perfekta, ke li estas erarema, ke li ne estas Ĉioscia, Ĉiopova kaj Bonvola, ĉar lia bildo faras Malbonon. La aserto, ke "Dio" estas amo kaj tamen permesas al la homo fari Malbonon, estas tute "nekredebla". Li eĉ ekstermis la Homaron kaj la Mondon en la Diluvo, kaj nun ĝi okazas denove? Unu eraro eblas, ni estu grandanimaj kun "Dio", sed dufoje sinsekve? Ĉu "Dio" do komprenas nenion pri tio, kion li faras?

Ĉu "Dio" estas malsaĝulo?

Por eviti tiujn kontraŭdirojn, la aŭtoro rerakontas la mitan kaj legendan historion de la hebreoj. Ĉi tie, ni vere eniras la sferon de "Nekredebla, sed malvera". Oni diras al ni, ke Jozef estis preskaŭ la ekvivalento de la Faraono, kaj ke Moseo estis la duonfrato de Ramseso. Estas kvazaŭ "Rakontoj kaj Legendoj el Tinĉjo en la Lando de la Piramidoj" - tio estus neebla en socio kiel Egiptio.

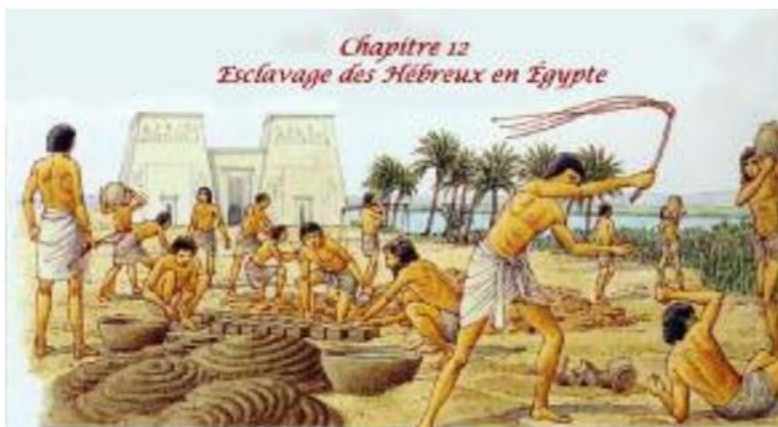
La hebreoj, fuĝante de sklaveco en Egiptujo, ekvojaĝis kun Moseo. Poste, ili volis reveni al sia antaŭa stato, ĉar ili ne plu povis elteni la dezerton; jen la epizodo de la Ora Bovido. " Esti mirakle nutrata ĉiutage ŝajne ne sufiĉas. Ili preferas reveni al sklaveco ol moviĝi al libereco ."

Ĉio ĉi baziĝas sur la aserto, ke la hebreoj estis sklavigitaj de la egiptoj; sen tio, nenio en la biblia historio validas.

Sed tio estas malvera; la hebreoj ne povus esti sklavoj en Egiptujo, kiel pruvas la sube prezentitaj pruvoj. Ĝi estas nur elpenaĵo kaj la tuta afero disfalas.

La sklaveco de la hebreoj en Egiptujo neniam ekzistis.

Kiel plej multaj antikvaj socioj, Egiptio praktikis sklavecon. Tamen, ĉi tiu civilizo uzis ĝin alimaniere ol okcidentaj civilizoj kiel la grek-romianoj. La distinga trajto de sklaveco en antikva Egiptio estis, ke ĝi pli temis pri la socia reintegrigo de militkaptitoj kaj ordinaraj krimuloj (seksperfortantoj, murdintoj), dum en Grekio kaj Romo, sklaveco estis prerogativo de privataj individuoj, kiuj konsideris la sklavon kiel objekton, kaj kiu ĝenerale estis iama paŝtisto aŭ farmisto kaptita kaj vendita en sklavmerkatoj.

Antikva Egiptio ne havis monon, do sklavoj ne estis aĉeteblaj; multaj arkeologiaj elfosaĵoj montris, ke sklavoj havis rajtojn, kiuj proksimigis ilin al la egiptoj de la malaltaj klasoj.

Kiel oni fariĝis sklavo en antikva Egiptio?

Eĉ egiptoj povis fariĝi sklavoj. Temis pri homoj kondamnitaj pro krimoj, kies puno estis sklaveco. La plej gravaj krimoj estis severe punitaj, kiel ekzemple punlaboro en la nubiaj orminejoj.

La plimulto de sklavoj venis de eksterlando: ili estis militkaptitoj. Koncerne militkaptitojn, ili ne apartenis al sia kaptinto, sed estis posedaĵo de la Faraono. Estis precipe dum la Nova Regno, ke la kontinuaj militoj provizis la sklavmerkaton .

La Sorto de Sklavoj

Egiptaj sklavoj ŝajne ne spertis la samajn kondiĉojn kiel sklavoj en Grekio aŭ Romo. Lastatempaj esploroj montras, ke ili ŝajne ĝuis la samajn rajtojn kiel aliaj egiptoj: civilan statuson, familiajn rajtojn kaj la rajton posedi posedaĵon. Ili povis libere moviĝi, atesti en tribunalo kaj pagi impostojn en speco.

La praktiko de la sistemo de servistaro, al kiu la tuta egipta loĝantaro estis submetita, permesis al la regno periode havi liberajn labortagojn por taskoj necesaj por kontroli la Nilan inundon aŭ por laboro en la Temploj (ni povas aldoni la konstruadon de Piramidoj - NDCE). La uzo de sklaveco do ne estis neceso.

La amasa sklavigo de parto de la loĝantaro, kiel priskribite en la biblia rakonto pri Moseo kaj la hebreoj tenataj kaptite en Egiptujo, estas ideo, kiun egiptologoj kaj arkeologoj jam ne akceptas.

La sklavigitaj egiptoj plej ofte fariĝis hejmaj sklavoj. Sed iliaj taskoj povis esti malfacilaj.

Militkaptitoj estis distribuitaj laŭ la bezonoj de agrikultura produktado, malofte asignitaj al ŝtonkonstruaj projektoj, kiuj postulis lertajn teknikistojn. La malpli fortikaj estis donitaj al la temploj por kultivi iliajn kampojn. La plej taŭgaj povis fariĝi elitaj soldatoj en la egipta armeo. Ĉi tiu sistemo kreskigis la aperon de eksterlandaj oficiroj, kiuj, antaŭ la fino de la Nova Regno, precipe tiuj el Libio, usurpus la faraonan potencon.

Fonto: Sklaveco en antikva Egiptio, Vikidia, la enciklopedio por 8-13-jaruloj

La Konkludoj de Yohann

Li prezentas surprizan demandon: " Ĉu kristanismo estas libera de ĉio?"
Religieco? Post 2000 jaroj da kristanismo, oni devas esti naiva kaj ĉefe
Tre sencia efektive por respondi tiun demandon jese! La kompanio
La eŭropa kristana kulturo falis en ĉiujn religiajn malvirtojn, kiuj
ni menciis. Estas vere, ke koncepti religion sen
Religieco ne estas atingebla por ĉiuj; oni eĉ sentas la deziron
respondi ke tamen tio estas verŝajne ilia vivkialo.

Li aldonas: " La plej granda malamiko de la kristana kredo estas kulturo."
Kristana, ĉar kulturo estas laŭdifine io trudita al ni,
senpripensa. " Kaj li pledas por " vivanta Kredo, farita el demandado, el soifo
de scio pri Dio kaj persona progreso ." Ĉi tiu fronta atako
kontraŭ Kulturo " eĉ kristana " iom memorigas – per ĉirkaŭfrazo – pri tio
Kiel iu diris: " Kiam mi aŭdas la vorton Kulturo, mi elprenas mian
Krucifikso .

Do kion fari? Kiel Lenin diris, kaj ĝi estas ankoraŭ la ĝusta demando.
Post rimarkado, ke " la religia plago ankoraŭ havas brilan estontecon"
antaŭ li. Sed iam Jesuo revenos al la tero por regi tie" kaj tiam, ĉiuj
La falsaj kredantoj timos. " La tempo de luktoj finiĝos, malbono
" Ĝi ne plu ekzistos; Komuneco kun Dio estos totala kaj eterna. " Ni havas
Mi ankaŭ volas diri, ĉar " Dio " estas ĉiopova, li povus esti
Komenci tie ŝparintus al ni multajn problemojn.

Do: " Ĝis tiu tago venos, ni ankoraŭ estas blokitaj en nia
pekoj. Sed ĉu ni estas ateistoj, religiaj, aŭ aŭtentaj kristanoj, la sola maniero pliboniĝi estas lasi nian
Kreinton gvidi nin
Resanigi. Libereco estas atingebla; estas nia tasko elekti la veran vivon,
el kiu ni estis kreitaj .

Mallonge, ateistoj kaj kredantoj estas en la sama boato, unuiĝintaj en la Kredo de
La karboministo pri kiu Georges Brassens kantis, citante Blaise Pascal, jen ĉio
la sola malferma perspektivo. Do jes, vere: " Kredo quia absurdum ",
Ĉar voli rezoni kaj havi kulturon estas klare maniero sin tiri en

Tio estas kvazaŭ pafi vin mem en la piedon!

Kristano Eyschen

Dio kaj Ateistoj: La Sama Batalo Kontraŭ Religio ?, Yohann Films
Eldonoj GBU/Farel, 63 paĝoj, €5

LA Ĝenerala Sinodo de la Eklezio de Anglio

La Ĝenerala Sinodo de la Eklezio de Anglio suspendas sian laboron pri GLAT+ egaleco.

La debato de la Ĝenerala Sinodo pri samseksa geedzeco: templinio de Harriet Sherwood, The Guardian, ĵaŭdo, la 12-an de februaro 2026, 20:41 CET

Progresema kristanoj esprimas sian doloron kaj koleron, ĉar la afero estas flankenlasita post la londona kunveno.

La espero de progresema kristanoj en la Eklezio de Anglio suferis gravan baton post jaroj da amara kaj dividanta debato, ĉar la estraro de la Eklezio de Anglio konsentis suspendi laboron pri egaleco por GLAT-homoj.

Dum kunveno en Londono ĵaŭde, la ĝenerala sinodo aprobis dokumenton de la episkopoj, kiu konkludis, ke ne eblas atingi konsenton inter la konservativaj kaj liberalaj tendaroj ene de la Eklezio.

La afero nun estas haltigita ĝis nova sinodo estos establita. Liberalaj kaj konservativaj frakcioj supozeble koncentros siajn kampanjojn pri ĉi tiu temo en la elektoj poste ĉi-jare, esperante rompi la blokiĝon favore al ili.

Ĵaŭde, la membroj de la sinodo aprobis proponon de la episkopoj suspendi ĉian laboron rilitan al la procezo "Vivi en Amo kaj Kredo" .

(VAF), per 252 voĉoj kontraŭ 132, kun 21 sindetenoj. La propono de la episkopoj agnoskis " la aflikton kaj suferon eltenitajn de multaj homoj dum la VAF-procezo, precipe GLAT+-homoj ."

Ĉi tiu decido finas tri jarojn da laboro celanta permesi al membroj de la pastraro plenumi specialajn ceremoniojn por beni samseksajn parojn unuiĝintajn per civila geedzeco. La malpermeso kontraŭ membroj de la pastraro geedziĝi kun samseksaj partneroj en civila geedzeco restas valida.

Sarah Mullally, la Ĉefepiskopo de Canterbury, diris, ke la LLF "vundis nin kiel individuojn kaj kiel eklezion", sed ke la proponoj de la episkopoj estis "prudenta vojo antaŭen... kiu permesos al ni fari la sekvajn paŝojn".

Dum kvinhora debato, multaj membroj de la sinodo esprimis sian doloron, koleron kaj senton de perfido pro la malsukceso de la Eklezio de Anglio progresi pri ĉi tiuj aferoj. Charlie Bączyk-Bell, londona pastro kaj aktivulo por GLAT-rajtoj, diris, ke li estas korŝirita.

Alparolante la episkopojn kaj aliajn membrojn de la sinodo, li diris: "Kiel vi kuraĝas, kaj kiel ni kuraĝas, reveni por bedaŭri kaj agnoski aflikton kaj doloron, kiam ni daŭre kaŭzas ilin?... Kia eklezio estas ĉi tio? Kiel ni atingis ĉi tiun punkton?"

Claire Robson, pastrino en Newcastle, diris, ke nun estas neverŝajne, ke ŝi povos edziniĝi al sia partnero pro sia aĝo. "La ŝanĝoj, kiujn ni tiel urĝe esperas, venos tro malfrue por multaj el ni," ŝi deklaris.

La kosto de la LLF-procedoj sumiĝis al 1.6 milionoj da britaj pundoj, ŝi aldonis, "sed la kosto por mia vivo kaj mia ministerio estas nekalkulebla... Miaj esperoj estis detruitaj kaj miaj pardonpetoj fariĝis vanaj."

Prezentante la decidproponon, Stephen Cottrell, la ĉefepiskopo de Jorko, diris: "Ĉi tie mi ne deziras, ke ni estu, kaj ĝi ne estas kie ni esperis esti antaŭ tri jaroj... Mi scias, ke multaj el vi sentas koleron kaj seniluziigon. La doloro estas kruda kaj ĝi transcendas partiajn disiĝojn kaj teologiajn konvinkojn."

Sed, li aldonis, "sciante kiom dividitaj ni estas pri ĉi tiuj temoj, ni ne kapablis trovi alternativajn vojojn antaŭen, kiuj honoras la konsciencon de tiuj, kiuj, fidele gvidataj de sia konscienca legado de la skribaĵoj kaj sia kompreno pri tradicio kaj vivita homa sperto, alvenas al malsamaj konkludoj."

"La episkopoj kaj la sinodo estis pli profunde dividitaj ol ni pensis - aŭ agnoskis," li diris.

Nova laborgrupo pri "rilatoj, sekseco kaj genro" estos kreita por "daŭrigi la laboron", laŭ la vortigo de la propono.

Vicky Brett, laika membro de la sinodo kiu parolis dum la debato, diris ke tio konvenas al la difino de frenezo: "fari la saman aferon denove kaj denove kaj atendi malsaman rezulton."

La temo de samseksa sekseco kaj geedzeco preskaŭ kondukis al skismo ene de la Anglikana Eklezio en la lastaj jaroj. Post pli ol jardeko da ofte akra debato, la sinodo fine konkludis komence de 2023, ke ĝi ne subtenos samseksajn geedzecojn en preĝejo, sed permesos al pastroj beni samseksajn parojn dum regulaj diservoj.

Ĉi tiu decido instigis religiajn gvidantojn en kelkaj evolulandoj, inkluzive de Sud-Sudano, Ugando kaj la Demokratia Respubliko Kongo, deklari, ke ili jam ne rekonas Justinon kiel la estron de la monda eklezio.

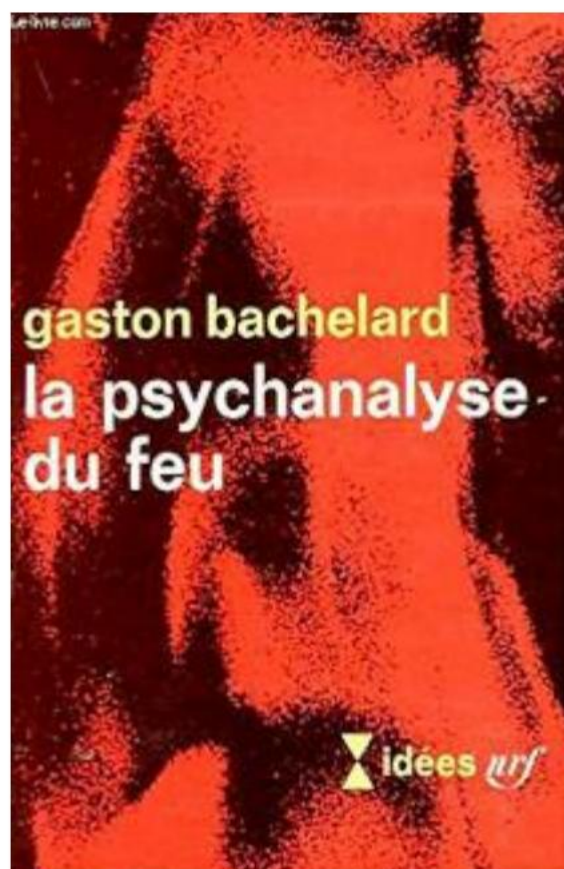
Welby, la Ĉefepiskopo de Canterbury,

En julio 2024, la Evangelia Konsilio de la Eklezio de Anglio anoncis la kreadon de paralela provinco post la decido permesi la benon de samseksaj geedzeco. Ĉi tiuj benoj, laŭ la konsilio, estis "kontraŭaj al la instruoj de la Biblio".

Kelkaj membroj de la pastraro spitis la hierarkion de la Eklezio de Anglio por oferti sendependajn benservojaĵojn al samseksaj paroj, kion iuj konsideras faktan religian geedziĝon, kvankam sen jura valoro.

Egalecaktivuloj asertas, ke ekzistas indicoj, ke GLAT-kristanoj forlasas la Eklezion de Anglio, sentante sin nekonvenaj.

La debato de la Ĝenerala Sinodo pri geedzeca egaleco - templinio Harriet Sherwood: The Guardian Ĵaŭ,
12 Feb 2026 20:41 CET

Aŭtoritato kaj Potenco, Bapto, Komunio,
La Sekreto de la Patro, kaj Artefarita Inteligenteco

" Homo estas kreaĵo de deziro, ne kreaĵo de bezono ."

Gaston Bachelard en La Psikanalizo de Fajro

La titolo de ĉi tiu artikolo devenas de la temoj de la lastaj kvin numeroj de la internacia katolika revuo *Communio*, revuo por prelatoj kaj eminentuloj. Ĝi iom rondiras ĉirkaŭ la formulo, kiun Joseph Ratzinger, la estonta Benedikto la 16-a, citis kaj poste neis: " Timor fecit deos " (timo kreis diojn).

La Demando pri Aŭtoritato

La diskuto komenciĝas per la rimarko de Hannah Arendt en 1958: "Aŭtoritato malaperis el la moderna mondo." Konsiderante la aktualajn eventojn, ĉi tiu aserto estas, milde dirite, kurioza, ĉar ni senhalte glitas al aŭtoritatisma mondo. Ĉi tio evidentiĝas ĉiutage, kaj tamen iuj daŭre alvokas " la revenon de aŭtoritato " kiel miraklan kuracilon por ĉiuj problemoj de la socio.

Sed pri kiu "Aŭtoritato " ni parolas? La ĉefartikolisto de *Communio* konsentas, ke " la aŭtoritato de Dio provizas oportunan pretekston por ĉiaj formoj de aŭtoritatismo. " Se ni kredas Paŭlon en lia Epistolo al la Romanoj : " Ĉiu aŭtoritato venas de Dio aŭ estas legitime akceptita de li , " kaj li konkludas: " Ĉiu sklavo devas obei sian mastron kiel edzino obeas sian edzon . " Alia implica konsekvenco: " Ĉiu ribelo aŭ revolucio kontraŭ la Aŭtoritato estas ribelo kontraŭ Dio kaj la dia Ordo . "

Obeemo estas kristana virto, kaj oni povas kompreni kial Emmanuel Macron provis ripari la ligan inter Eklezio kaj Ŝtato ĉe la Kolegio de la Bernardinoj en 2018, ligan rompitan en 1905 per la leĝo apartiganta eklezion kaj ŝtaton, kies 120- an datrevenon oni festis lastjare. Se ĉiuj obeus lian aŭtoritaton, estus multe pli simple por li, sed tio estas malproksima de esti la kazo.

La ĉefartikolisto Christophe Bourgeois asertas, ke " neniu potenco povas esti memfondita " kaj ke " Aŭtoritato apartenas al la ordo de dia Transcendeco, Potestas (suverena potenco) apartenas al la ordo de homa esenco ", kaj li nomas tion " libereco " ! Ĉar Imanenco (homa esenco laŭ difino) estas malsupera al...

Transcendeco, Potestas, estas submetita al dia aŭtoritato. Kiel la popolo povas ekzerci sian suverenan potencon se ĝi ne apartenas al ili persone, sed estas donita de supera potenco? Tio jam ne estas kazistikado, ĝi estas aera akrobatado.

Por esti tute klara pri la submetiĝo de la socio al la ordonoj de la eklezio, li diras: "La eskatologia rilato de kristanoj al politika tempo konfirmas la aŭtonomecon de la urbo samtempe ordigante ĝin al la dinamiko de savo, por ke la ordo de karitato povu transformi ĉion." Ĉi tio nomiĝas libereco sub gvatado.

Koncerne la disiĝon de povoj, la fundamento de iu ajn demokratia ŝtato, laŭ Montesquieu: "La plej bona solvo estus, ke la povo, kiu ekzercas aŭtoritaton, povu juĝi sin mem, antaŭe, dum kaj poste, kaj ĉefe, lernu deklari siajn kialojn, pravigi siajn agojn kaj porti la konsekvencojn." Mallonge, estas la Potenco, kiu juĝas la Potencon kaj kiu donas al si sian propran legitimecon, kaj kiam ĝi estas rajtigita de Dio", tio estas la finfina beno por la Eklezio.

Se ni volas, ke la socio funkcii demokratie, "singardemo estas konsilinda... La kompleksa situacio, kiu rezultas el la Skribo kaj Tradicio, ne facile asimiliĝas al la atendoj de moderna demokratia konscienco." Tio estas agnosko, ke la Eklezio pledas por hierarkie aŭtoritata sistemo, kaj efektive, tio estas ĝia interna funkciado. Ĝi estas la modelo, la alfao kaj omegao de iu ajn sistemo, ĉar ĝi reprezentas la "Korpon de Kristo".

Estas ankaŭ interese scii la klarigon prezentitan en antaŭa numero de Communio, fare de Emilie Tardiel, vicĉefredaktorino de la franca versio, pri la kunfandiĝo inter la kristana eklezio kaj la romia imperio, citante Sanktan Aŭgustenon: "Romo estis fondita kiel dua Babilono, kiel filino de la unua.

Per ĝi, plaĉis al Dio subigi la tutan teron per armila forto kaj trudi al ĝi, post kiam ĝi estos unuiĝinta en ununura komuneco de registaro kaj leĝoj, pacon en ĉiuj landoj." Tio estis la komenco de la Alianco de la Glavo kaj la Sankta Kruco. Kaj li aldonas, ke "Dio" (fakte

La Eklezio sukcesis transformi la amon de la romanoj por la tera urbo en laŭdon de la ĉiela urbo. Tio sendube estis la produkto de sukcesa publika rilata kampanjo aŭ amasa endoktrinigo.

Ni atestas revigliĝon de idolkulto. Kaj monoteisma superstiĉo povas trovi komunan bazon inter ateistoj. Jen kion André Comte-Sponville diris pri tio en prelego ĉe la Instituto Diderot kun Frédéric Lenoir: "Mi ŝatas la geston, kiu purigas la mondon de ĉiuj ĉi tiuj falsaj dioj, kiu malakceptas idolojn. Kaj mi demandas min, ĉu ĉi tiu reveno al la Paleolitika epoko, al formo de religia naturalismo, ĉi tiu adorado de la tera diino, ne prezentas la riskon de reveno al idolkulto, idolkulto de la naturo, de la vivo mem. Ĉu ĉi tio ne estas maniero perfidi la heredaĵon de monoteismo, al kiu oni povas provi resti fidela, eĉ kiam oni jam ne kredas je ĝi?"

La centra demando pri bapto, kiu donas sencon al ĉio laŭ la Eklezio.

"La baptitoj estas do, tiel diri, estaĵoj, kiuj vivas post io el sia morto kaj kun io el la fina resurekto."

"Ĝi estas parto de ilia historio."

Henri Bourgeois,

katolika aŭtoro de Bapto kaj Bapta Vivo

Estas frapante rimarki, ke la centra demando en Bapto estas la demando pri morto, dum oni eble pensus, ke komence de la vivo, ĉi tio ne estas la esenca demando por la homaro. Sed por la Eklezio, ĝi estas la fundamento de ĝia teologio: ne baptita infano estos en limbo se ĝi mortos kaj vagos por eterneco. Do, ili estas rapide baptitaj por eviti ĉi tiun sorton.

La kerno de la eklezia doktrino ĉiam estis Dolorismo; ne nur ni naskiĝas por suferi en la Valo de Larmoj kaj la Ombro de Morto, sed la Eklezio prosperas per ĝi - ĝi estas ĝia vararo. Ni ankaŭ scias, ke la fundamento de la kristana religio (kio ne validas tiomgrade por ĉiuj monoteismaj religioj) estas la timo de morto kaj la demando pri resurekto el la mortintoj. Tial la fama diraĵo: "La unua religio estis kreita per la renkonto de la unua mitomaniulo kun la unua naivulo."

„ Se, kiel skribas la apostolo Paŭlo, baptitaj en Kristo Jesuo, ĝuste en lian morton ni ĉiuj estis baptitaj (Romanoj 6:3), la baptito estas tiu paradoksa estaĵo, kiu jam havas sian morton malantaŭ si, ĉi tiu koincidas kun sia naskiĝo en Dio “ (Ĉefartikolo de Communio - 1, Volumo 50).

Ni scias, ke la eklezio, fronte al la kolapso de baptitoj, provas kanti al ni malgrandan kanton pri la " miraklo " de plenkreskuloj baptiĝantaj.

Sed Communio estas devigita agnoski, ke tio paliĝas kompare kun la kruta malkresko de baptitoj ĉe naskiĝo, kiu estis " socia konvencio ", kiun la Eklezio ne kapablis konservi. Tiuj estis la benitaj tagoj, " kiam la Eklezio kaj socio preskaŭ ŝajnis kunfandiĝi ". Tial la citita komento de Maurice Merleau-Ponty: " Kristanoj estas malriĉaj revoluciuloj kaj nefidindaj konservativuloj ". Nekapablaj ŝanĝi aferojn kaj same nekapablaj konservi ilin samaj.

La problemo de deviga bebobapto neniam estis solvita ene de la Eklezio, ĉar ĉi tiu praktiko rekte malobservis la liberecon elekti kaj plene sperti sian konvertiĝon. La unua, kiu publike kontraŭstaris ĝin, estis Tertuliano, kiu konstante defiis ĉi tiun praktikon.

Dum la Reformacio de Lutero, nur la Anabaptistoj postulis, ke Bapto estu rezervita por plenkreskuloj, ĉar ĝi ne havis sencon sen " Kredokonfeso " komprenata kaj akceptita de la ricevanto.

Tiu ĉi postulo poste disvastiĝis al la Huteritoj, Menonitoj, kaj Amiŝoj, kaj estas tre disvastigita inter evangelianoj hodiaŭ, kiuj favoras la duan, aŭ " Superan ", bapton. Alia eminenta Eklezia Patro, Hans Urs von Balthasar, malakceptis devigan bapton por beboj. Li estis influa figuro ĉe la Dua Vatikana Koncilio, tre proksima al Papoj Johano Paŭlo la 2-a kaj Benedikto la 16-a, kaj ankaŭ unu el la fondintoj de la revuo Communio. Tial tio ne estis marĝena malkonsento ene de la Eklezio.

Devigo ĉiam estis la metodo de la Eklezio ekde la fama "Compelle intrare " (Devigu ilin eniri) de Sankta Aŭgusteno . Ĉi tio estis ripetita en " Pastoralis actio " n-ro 9 en 1980, kiu estas ordono agi: " Oni forgesas, ke ĉiu homo, eĉ nebaptita, havas neforigeblajn devojn al Dio kiel kreitaĵo, devojn, kiujn bapto ratifikas kaj levas al fila adopto. "

Erik Varden, prezidanto de la Skandinava Episkopa Konferenco, klare deklaras: Bapto ne estas nur " spirita sperto ", ĝi implicas devigan juran aspekton en Kanona Juro.

Krome, por demonstri la nemaligeblan naturon de ĉi tio, kontraŭ kio Libera Penso batalas en sia lukto por plenumi la GDPR (Ĝenerala Regularo pri Datuma Protekto), li indikas, ke post Bapto la formulo de la Pastro devus esti: "Jen, ĝi finiĝis, vi ĉiam estos katolika; la sola alia afero, kiun vi povas fari nun, estas esti falinta katoliko. "

Ni estas en la koro de klerikalismo. Por la Eklezio kaj ĉiuj institucioj sub ĝia influo — tribunaloj, la Kortumo de Kasacio, la Nacia Komisiono pri Informadiko kaj Civitanaj Liberecoj (CNIL), la Ŝtata Konsilio — bapto estas historia fakto, kiun oni ne povas forviŝi. Oni povas forigi ajnan spuron de membreco en sindikato, partio, asocio aŭ framasona loĝio, sed la Katolika Eklezio havas superhoman privilegion: neniu havas la povon forigi sian bapton el la paroĥaj registroj!

La lukto de la Libera Penso por certigi, ke la Rajto forviŝi ĉiujn pasintajn alligitecojn estu traktata egale, estas vera sekulara lukto, ĉar sekularismo "estas rifuzi permesi al preterpasantaj religioj la rajton regi daŭranta Homaron. Ĝi ne konsentas pri la submetiĝo de la Racio al neŝanĝebla dogmo, nek pri la abdiko de la homa spirito antaŭ la nekomprenebla. Ĝi ne prenas flankon de iu ajn nescio aŭ iu ajn mizero. Ĝi kondukas batalon en la nomo de justeco. " (Ernest Lavisse).

Komunio estas la daŭrigo de devigitaj baptitoj.

ĈIAM ESTAS LA KLERIKA VOLO TRUDI SIAN VOLON

Por la Eklezio, estas absolute esence montri, ke Komunio, kiun Communio pledas, havas nenion komunan kun unueco de konduto en la socio, sed estas io pli alta, ĉar la Ŝtato " pretendas administri liberecojn anstataŭ nutri ilin ", kio kondukas, interalie, al eŭtanazio, ĉiam prezentita de la Eklezio kiel falsa libereco. Kio estas promociita estas Komunio ene de la Katolika Eklezio kaj nenio alia. Kiel Ekumenismo, ĝi estas preteksto por ĉasi aliajn religiojn.

Kaj memoru kion Charles Péguy diris por klarigi la diferencon inter " Mistikismo " kaj " Politiko ": " Respublikana mistikismo estis kiam oni mortis por la Respubliko; respublikana politiko estas kiam oni vivas laŭ ĝi. " Morto, ĉiam morto, tio estas la sola vero.

Por tiuj homoj, ĝi estas vere ilia ĉiutaga vivrimedo. Mi plusendas vin al mia artikolo pri Péguy en la septembro 2023-a numero de La Raison : " De Nigraj Husaroj ĝis Rubiaj Pantalonoj ".

Por klare klarigi kio ne estas Komunio, estas intervjuo kun Francis-Russell Hittinger, membro de pluraj Pontifikaj Akademioj: " Estas vere, ke hodiaŭ ni heredas modernan socian filozofion (Hobbes, Locke...) en kiu la tuta socia universo estas rekonstruita surbaze de la individuo, antaŭe apartigita kaj izolita per analizo.

La socio do aperas kiel simpla agregaĵo de individuoj, kiujn oni devas kunekzisti, kaj ne kiel ento, kiu transcendas la individuojn, kiuj konsistigas ĝin, kaj permesas al ili plenumiĝi kiel personoj, tio estas kiel estaĵoj, kiuj ne estas hazarde, sed esence en rilato unu kun la alia, aŭ eĉ en komuneco unu kun la alia, kiam ĝuste la amo de Dio ilin unuigas.

Tial ni efektive bezonas metodon por relerni kiel pensi pri tio, kion moderna individuismo igis nin forgesi . Post " liberecoj estas la malamiko ", nun estas " la individuo estas la malamiko ", kio estas logika, ĉar la du iras man-en-mane. La individuo havas lokon nur en la grego (de Dio), sed kiel Paŭlo la 6-a diris pri ekumenismo: " Povas esti multaj gregoj, sed povas esti nur unu paŝtisto. "

La demando pri Komunio nature kondukas al la problemo de la unueco de kristanaj eklezioj. Pri ĉi tiu temo, Theodor Dieter, ordinita pastro de la regiona eklezio de Virtembergo kaj ĉefa esplorprofesoro ĉe la Ekumenika Esplorinstituto en Strasburgo, estas citita: "En la 20-a jarcento, la jarcento de ekumenismo, la eklezioj forlasis la Egiption de konfesiaj konfliktoj, sed ili ankoraŭ ne alvenis en la Promesitan Landon de Komunio. En la dezerto, la tento estas granda reveni al la viandpotoj de konfesia unueco. "

Konrad Raiser, germana protestanta teologo kaj Ĝenerala Sekretario de la Monda Konsilio de Eklezioj, daŭrigas laŭ la sama linio: " Tra la historio de la Eklezio, disidentoj ĉiam estis ekskluditaj aŭ submetitaj al 'eklezia unueco'. Jes, oni povas esti perforte persekutita pro defendado de la historio estis la sekvoj de troiga unueciga tezo, ke la plej multaj dividoj en la eklezia pensmaniero: diverseco nur fariĝas problemo kiam ĝi estas mezurata laŭ ununura normo."

normiga formo de unueco. Tial, oni devas demandi ĉu la ekumena debato pri " eklezia unueco " konsiderante la ambiguan kaj abstraktan naturon de ĉi tiu ne devus forlasi la nocion, en koncepto .

La koncepto de "unu Paŝtisto por multaj Gregoj " estas rigore kondamnita de Protestantoj, kaj ĉefe de la Evangelia Eklezio en Germanio, ĉar ĝi levas la demandon pri la pretendo de la Vatikano al " la supereco de la Papo, heredanto de Sankta Petro ", super ĉiuj aliaj religioj. Ni ankaŭ povas aldoni al la listo de fervoraj kontraŭuloj de ĉia formo de teologia unueco la Kvakerojn, kiuj kredas, ke la " Sanktaj Skriboj " estas libere interpreteblaj kaj ne povas konsistigi neebleblan dogmon. koncerne la Mormonojn, ili konsideras la komponantojn de la " Sankta Triunuo " kiel apartajn kaj distingajn kategoriojn , kio faras ĝin fakta politeismo.

Se la skribaĵoj de la Nova Testamento jam ne plu havas la forton de leĝo en kristana teologio, la fundamento mem de la Katolika Eklezio kolapsas fronte al ĉi tiu libera volo kaj libera interpreto de la Biblio, kiu estas la fundamento de Protestantismo. Tial ekzistas totala nekongruenco inter protestanta ekumenismo, kiu celas la unuecon de protestantaj kaj aligitaj eklezioj, kaj la ekumenismo pledata de la Vatikano: kun la Katolika Eklezio kaj sub la kontrolo de la Vatikano kaj ĉiuj ĝiaj truditaj dogmoj.

Communio observas, iom amare, en artikolo titolita " La Serĉo por Unueco, Kontraŭ la Fluo de Nuntempa Plurismo " de Kardinalo Kurt Koch, Episkopo de Bazelo, profundan konvinkon inter protestantoj: " La Reformacio kaj la dividoj kiuj sekvis en la 16-a jarcento markis la komencon de plurismo en la latina kristanaro, kiu trovis sian esprimon en la konstanta konkurenco inter sendependaj konfesiaj eklezioj, igis kristanisman kongrua kun Moderneco en la formo de Protestantismo, kaj ne devus esti pridubata per nova serĉo por unueco. La Reformacio kaj la ekleziaj dividoj kiuj sekvis jam ne estas konsiderataj kiel kulpo kaj tragedio, sed nur kiel sukceso kaj progreso. "

Estas memevidenta vero, kiun dividas liberpensuloj: la vojo al Moderneco kondukis tra Protestantismo, kaj ĉar la Katolika Eklezio malhelpis ĝin, okazis la profunde kontraŭkristana Franca Revolucio . Jean Jaurès pravis diri, dum la debato pri la Leĝo de 1905 pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato : " Francio ne estas skisma, ĝi estas revolucia ." Necesis rompi la Katolikan Eklezion por antaŭeniri, kaj certe

jam ne kreante alian Eklezion kiel en la tempo de la Reformacio, tial la programita fiasko de la Civila Konstitucio de la Pastraro.

La tezo de la Vatikano pri Ekumenismo estas bone konata: la eklezio estas la mistika korpo de Kristo, kiu estas ĝia kapo; sekve, ĝi povas vidi nur unu korpon: tiun de la katolika (universala), apostola kaj romia eklezio, kiu koncentras en si la unuecon de la eklezioj en unu korpon.

Kaj Communio aldonas, kun nuanco de (neintenca?) humuro: " Ĝi estas rilato inter edzo kaj edzino, do la logika konsekvenco de la Kredo estas klara: Kristo neniel estas poligama, sed monogama kaj unuiĝinta al sia sola fianĉino. "

En ĉi tiu numero de marto-junio 2025, la internacia katolika revuo esprimas la esperon, ke la 1700-a datreveno de la Koncilio de Niceo estos paŝo al la unueco de la Eklezioj en ununura universala, kaj tial katolika, Eklezio. La malplej, kion oni povas diri, estas, ke ĉi tiu espero ne estis plenumita de ilia " Sinjoro " kaj restis nur pia. Mi plusendas vin al la numero de junio 2025 de La Raison kaj al nia revuo Sapere Aude, n-ro 6, eldonita de la Internacia Rondo de Raciisma Ekzegezo, pri la Koncilio de Niceo.

Tom da Historio pri la Internacia Katolika Revuo KOMUNIO

Ĉi tiu numero prezentas interesan dosieron pri la 50-a datreveno de ĝia kreado (1975-2025). En 1968, Paŭlo la 6-a establis " Internacian Teologian Komisionon por helpi la Sanktan Seĝon kaj ĉefe la Kongregacion por la Doktrino de la Kredo (antaŭe la Inkvizicio) en ekzamenado de teologiaj demandoj konsiderataj tre gravaj. "

La plancerbo malantaŭ Communio, Hans Urs von Balthasar, poste uzus ĝin kiel fonton de materialo por sia estonta revuo. Tiu komitato inkluzivis kelkajn tre eminentajn katolikajn figurojn, el kiuj pluraj fariĝus patronoj kaj kontribuantoj al Communio.

Kreita en 1972, ĝi komence ekzistis nur en Germanio (tial la loko de Joseph Ratzinger en la revuo) kaj Italio, poste en Usono, poste en Jugoslavio kaj fine en Francio en 1975.

Necesis tri provoj por krei ĝin en Francio, kaj Kardinalo Daniélou portis la ŝarĝon fidante je junaj katolikaj akademianoj kiel Jean Duchesne (literatura ekzekutisto de Kardinalo Lustiger kaj Louis Bouyer) kaj Jean-Luc Marion (elektita al la Franca Akademio la 6-an de novembro 2008 por la seĝo de Jean-Marie Lustiger kaj nomumita membro de la Pontifika Konsilio por Kulturo en 2011).

Por Hans Urs von Balthasar, la ideo estis krei novan revuon similan al " Concilium ", fondita en 1963 por plilongigi la Duan Vatikanan Koncilion kaj en kiu li partoprenis. Estis ĉi tiu ideo de " Komunio ", kiu inspiris la preskaŭ samnoman titolon de la revuo. Tamen, ĝi necesis, unuflanke, distingi sin de la laboro de la Anglikana Eklezio tutmonde, kiu antaŭenigis ĉi tiun koncepton, kaj aliflanke, diferencigi sin de la revuo de la Ekumenika Komunumo de Taizé, kiu ne dividis la saman spiriton aŭ aliron (kiel ĝentile ĉi tiuj aferoj estas esprimataj!). La adjektivoj " katolika kaj internacia " do estis aldonitaj; ili ne ludis en la sama ligo, kaj cetere, la titolo estis en la latina!

Concilium pavimis la vojon, sed kiam ĉi tiu revuo ŝanĝiĝis al linio de " modernigo de la Eklezio, farita de si mem ", kontraŭpezo estis bezonata, kaj kio pli bona ol rivala publikaĵo? " Nenio nova estas sub la suno ", kiel diris Koheleto . Do Communio antaŭenigus " Aggiornamento from Renewal " laŭ la spirito de Joseph Ratzinger, kiu, kiam li fariĝis Benedikto la 16-a, generus multan diskuton pri sia difino de " concilium " .

Alfronate al " la evoluo de la sociologiaj parametroj de modernaj socioj, kiel ekzemple sekulariĝo, akcelo, individuigo, kaj la disvolviĝo de plurismo... Sed por malhelpi, ke katolikismo dissolvu sin en asimiliĝon kun la moderna mondo, ni devas daŭre rakonti bibliajn historiojn kaj reliefigi la potencon, kiun ili posedas por gvidi niajn vivojn. "

Kaj por tio, ni devas memori tion, kion Gustav Mahler diris: " Tradicio estas la transdono de fajro, ne la kultado de cindro. " Jen kion Karol Wojtyła (alia aktiva subtenanto de la revuo) poste tradukos, kiam li fariĝis Johano Paŭlo la 2-a, kiel " la Dua Evangelizado. " Lenin diris longe antaŭ ili: " Malpli, sed pli bone. "

Laŭ la bontrovo de la Patro?

En ĉi tiu numero de Communio, la revuo turmentos sin por provi klarigi kial la planoj de "Dio la Patro" estas tute nekompreneblaj por la fideluloj. Unua klarigo estas proponita, kiu lasas onin pripensi: "Dio ne volis dispremi la Homaron per la splendo de sia estaĵo; li ne komunikas kun timigitaj sklavo, sed kun infanoj plenaj de fido, al kiuj li volas donaci la plenecon de sia..."

amo."

Ĝi estas ĉiam la sama malnova kvadratigo de la cirklo rilate al la Prapeko, kiu reaperas en ĉiu ebla formo: estas "Dio", perfekta en ĉio, Kreinto de ĉio, kiu inventis Pekon. Estas Li, kiu tentas Adamon kaj Evon kaj lasas ilin fari la agon, kiu kondukos al la Falo, kiam Li povus esti malhelpinta ilin, ĉio por montri "la plenecon de Sia amo". Kurioza speco de amo kaj patra pedagogio, kiu kreas la problemon mem kaj poste kulpigas la Homaron pri ĝi por la eterneco.

Kaj poste, por ripari tion, kion li faris, li mortigos sian Filon en teruraj torturoj kaj suferoj por kompensi la Pekon, kiun li mem fakte faris! Ni ne volus esti en tiu "sankta familio".

Fakte, li riproĉas Evan kaj Adamon pro tio, ke ili ne komprenis lian malmoralecon: "Ĉar li ne trudis sin per forto, estas la tasko de ĉiu deĉifri — distingi, do, la signojn de la ĉeesto de Dio en sia propra rakonto." Dio estas narcisisma perversulo, ĉar, krome, li volas, ke ni amu lin pro lia malmoraleco kaj fieco.

"Temas pri eniro en progreseman Inicon, kie sekreteco fariĝas la loko de la transforma renkonto inter Kreinto kaj kreitaĵo." Kalvino kaj Lutero aldonis al ĉi tiu sekreto tiun de Antaŭdestino: Kiu estas Elektita por esti savita? Kaj ĉi tio estas rivelita en "la sekreto de la Spirito, kiu donas certecon" al la koncerna individuo, kiu devas eltrovi ĝin mem. Ne facile farebla.

Kaj tio, laŭ Florent Urfels, kiu estas vikario, estas "pli proksime alligi nin al Tiu, kiu estas en sekreto".

Jen kiel Kalvino difinas Antaŭdestinon: "Ni nomas Antaŭdestinon la eterna plano de Dio, per kiu Li difinis kion Li volis fari kun ĉiu persono. Ĉar Li ne kreas ilin ĉiujn en la sama kondiĉo, sed ordinas iujn al eterna vivo, aliajn al eterna kondamno. Tiel, laŭ la celo por kiu persono estas kreita, ni diras, ke ili estas antaŭdestinitaj al morto aŭ al vivo." Jen do estas "la Sekreto de Dio."

"La temo de la sekreto de Dio estas centra al la mistika kaj apofata teologio de tiu kutime nomata Pseŭdo-Dionizo" (prezentita kiel disĉiplo de Paŭlo). Ĉi tiu apofata teologio "estas teologio, kiu alproksimiĝas al la kono de Dio komencante de tio, kio li ne estas, anstataŭ de tio, kio li estas", laŭ Jean Reynard, CNRS-membro de la Instituto de Kristanaj Fontoj.

Provi trovi ion bazitan sur tio, kio ĝi ne estas, ne ŝajnas simpla. En 1956 en Pollando, dum la tempo de la Popola Ribelo kontraŭ la stalina diktaturo, Leszek Kolakowski verkis poemon: "Kio estas Socialismo?", en kiu li komencis per skribado: "Ni diros al vi, kio estas Socialismo. Sed unue ni devas diri al vi, kio ne estas Socialismo. Jen demando, pri kiu ni en la pasinteco havis tre malsaman ideon ol hodiaŭ. Nu, Socialismo ne estas:"

Jen listo de ĉio, kio ĝi ne estas, la malo de libereco, difinante diktaturon kontraŭ la popolo kaj laboristoj. Kaj ĝi finiĝas per: "Jen la unua parto. Sed nun, aŭskultu atente, ni diros al vi, kio estas Socialismo. Bona: Socialismo estas bona afero." Ĝi estas iom simila al la situacio kun Dio kaj la Eklezio. Ni ĉiam restas kun deziro al pli, kio ankaŭ povus esti skribita kiel "la fino".

Komunio, kiu komenciĝas per Bapto kaj estas rekomendata de kristanaj eklezioj, ĉefe la tiel nomata "katolika" eklezio, estas ankaŭ ia "organizita antaŭdestino": ekzistas la "popolo de Dio", al kiu estas promesita eterna vivo se ili estas baptitaj; alie, por aliaj, ĝi estas Infero kaj/aŭ Limbo. Ĉu tio ne kontraŭdiras la vojaĝon de la homaro al sia destino kaj estonteco?

Kiel Charles Darwin diris: "Dum la homaro progresas en civilizo, kaj malgrandaj triboj kuniĝas en pli grandajn komunumojn, la plej simpla racio devus konsili ĉiun individuon, ke li devas etendi siajn sociajn instinktojn kaj simpatiojn al ĉiuj membroj de la sama nacio, eĉ se ili estas persone nekonataj al li. Post kiam ĉi tiu punkto estas atingita, restas nur artefarita baro por malhelpi liajn simpatiojn etendiĝi al homoj de ĉiuj nacioj kaj rasoj."

Ĉu ĉi tiu artefarita barilo ne estas religio kaj ĝia miksaĵo de dogmoj, kiu fleksas la homaron sub premo anstataŭ levi ĝin al la idealo de ĝia plena kaj kompleta emancipiĝo? Ĉu ĝi ne estas la Biblio (Proverboj)?

9,10) kiu diras: " La komenco de saĝo estas timo antaŭ la Eternulo. Kaj la scienco de la Sanktuloj estas inteligenteco ." Tio kondukas nin al la kvina numero de Communio pri:

Artefarita Inteligenteco

Ĉi tiu numero komenciĝas per jena deklaro: "La revo pri 'artefarita ĝenerala inteligenteco', kapabla je ĉiuj intelektaj taskoj, kiujn homo povas plenumi, ŝajnas atingebla. La loko de la homaro en la socio kaj en la Kreado jam estas pridubata pro la apero de maŝinoj, kiuj ŝajnas superi nin en multaj kampoj. Ĉi tiuj demandoj transpasas la striktan sferon de reflektado pri novaj teknologioj, kiel atestas lastatempaj deklaroj de la Sankta Seĝo."

Ĉi tiuj demandoj certe iras multe pli foren ol nura " teknika " afero kaj levas kelkajn fundamentajn demandojn por la homaro. Por Communio, " la emblema unuo de Artefarita Inteligenteco (AI) estas la neŭrono kaj ĝiaj retoj ." Por ricevi ideon pri kion ĉi tio signifas kaj implicas, legu la plej novan romanon de Dan Brown, * La Sekreto de Sekretoj*; ĝi donas sufiĉe grandan kaj maltrankviligan ekrigardon al la problemoj, kiujn ĉi tio levas.

Ĉu ĉi tio estas senlima? Tio komencas esti debatata: "Pli-malpli longtempe, sed baldaŭ, la disvolviĝo de AI povus renkonti..."

al diversaj obstakloj. Unue, ni ne devas forgesi la fizikajn mediojn, la aparataron. Eĉ se ni mankas historian perspektivon, la vivdaŭro de informaj konserviloj, bazitaj ĉefe sur magnetaj mikroelementoj, estas sendube multe pli mallonga ol tiu de libroj.

Nuntempe, oni atendas, ke durdiskoj restos stabilaj dum kelkaj jardekoj .

Karl Marx skribis, ke "la limo de Kapitalo estas la Kapitalo mem ."

La limigo de la teknologio povus esti la teknologio mem. Aldoniĝas al tio la grandegaj energibezonoj por funkciigi ĉion, kaj estas tute ne certe, ke la kolosa kvanto da energio bezonata povas esti trovita kaj eĉ produktita. Ni certe estas tre malproksimaj de la disvolviĝo de AI sen iuj limoj.

Saint-Exupéry (sendube unu el la malmultaj sanktuloj honoritaj de Libera Penso) skribis en *Vento, Sablo kaj Steloj* en 1939: " Ni ne heredas la teron de niaj prapatroj, ni prunteprenas ĝin de niaj infanoj. " Kaj Claude Lévi-Strauss aldonis: " La mondo komenciĝis sen la Homo kaj finiĝos sen li ", kio helpas enkadrigi nian pripensadon.

Communio demandas: " Aliflanke, oni eble demandiĝus ĉu AI, kiun ni imagas povas pliigi la kapablojn de homa inteligenteco, eble ne anstataŭe degradas ĝin. " Esploristoj asertas, ke la homa cerbo, longtempe, konstante ŝrumpas ĉar teknologio anstataŭigis scion kaj la serĉadon de scio.

Por solvi ĉi tiun problemon, Communio pledas respekti tion, kion Genezo (9:17) diras: " Dio benis Noaon kaj liajn filojn, kaj diris al ili: Fruktu kaj multiĝu, kaj plenigu la teron... " AI devas do esti konceptita en la kadro de Subsidiareco, kaj farita ilo, kromprodukto de Dio kaj la Eklezio. Fakte, ĝi signifas batali kontraŭ Teknologio. La revuo citas la Gaŭlajn Druidojn, laŭ Julio Cezaro en *La Gaŭlaj Militoj*, kiuj malakceptis skribadon kaj la konverton de memoro al skriba formo. Ĉi tio certe ŝajnas esti retroira lukto, kiel ĉio, kio karakterizas la Eklezion, kaj ĝi estas malproksima de certa afero!

Communio rigardas al la Mezepoko por trovi klarigon, citante Boetion (proksiman romian oficiston kaj ministron al reĝo Teodoriko en Romo):

" Li efektive distingas inter tio, kio apartenas al homoj (la

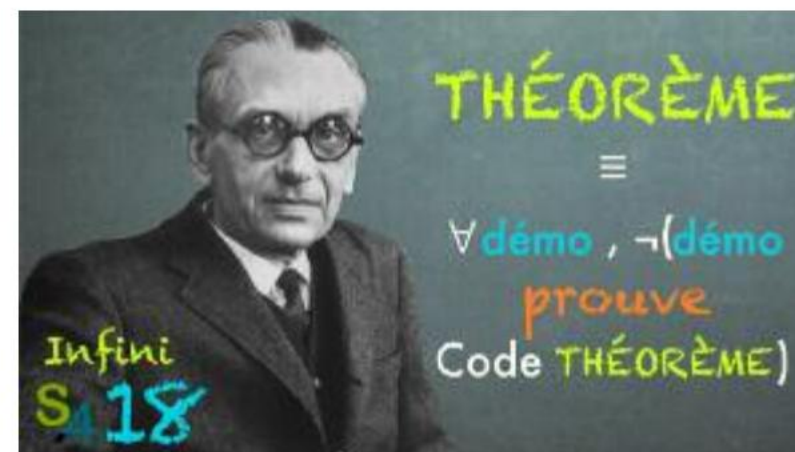
Racio) kaj tio, kio rilatas al la diaĵo (Inteligenteco). Li tiel skribas, ke, kion la Homa racio ĝin ignoras; dia inteligenteco ĝin vidas per supera scienco. en sia senlima simpleco .

Ĝi estas malnova debato. En numero de la Cahiers Villard de Hennecourt de la Granda Loĝio de Francio, oni povas legi ĉi tion
 Interesa observado: " Penrose (Roger, matematikisto, kosmologo kaj (brita filozofo de scienco) asertis, ke la Teoremo La nekompleteco de Gödel ne kongruis kun la tezo devenanta de la La laboro de Alain Turing pri artefarita inteligenteco, nome ke kalkuloj sur sufiĉe kompleksa maŝino povus generi Koscia homa inteligenteco. Por Penrose, la rezulto de Gödel implicis, ke la homa menso kaj konscio estas neredukteblaj al kalkuloj. Tiu konscio ne povas esti reduktita al la plenumo de algoritmoj. Penrose ankaŭ esprimis, kiel aliaj antaŭ li (Einstein, Schrödinger) aŭ John Bell), lia malkontento pri la nuna stato de fiziko kvantumo .

Ni povus eĉ reiri al la bona malnova diraĵo de Voltaire: " Ekzistas Iu pli inteligenta ol la plej grandaj genioj, jen ĉio. mondo ." Por fini ĉi tiun Dosieron , kaj ĉar rido estas la esenco de Homo, ni demandu al ni veran demandon, kiu klarigas Iasence, ĉiuj aliaj: Ĉu artefarita inteligenteco povas havi Natura, spontanea, ne-ripetema kaj ne-normiga humuro?

Kristano Eyschen

Noto: Temoj kiel Bapto kaj artefarita inteligenteco ankaŭ estas traktataj sub aliaj vidpunktoj en numero 32 de nia Argumenta Kolekto " Cifereca Gvatado, "Kapitalismo kaj Libera Penso ." Mi instigas vin legi ĝin; ĝi estas tre komplementa al... analizoj de ĉi tiu Dosiero.

La Klerismo kaj Toleremo Tra la Lenso de la Jezuitoj

La Fakultato Loyola de Parizo ĵus publikigis serion da artikoloj pri diversaj aŭtoroj pri la demando de klerismo kaj toleremo rilate al malsamaj religioj. Venante de la jezuitoj, ni vidas nature kondukante al " spirita " ekzerco de instrumentaligo, reinterpretado, retrovo kaj reverkado por ke ĉio konvenu al la " Tutmond-katolika ." Tial estas interese ekzameni ĝin.

Ni komencu per la artikolo de Hubert Bost pri la protestantoj. Unue Kaj tute nature, kelkaj elementoj estas tie difinitaj: La "La 'Reformita' fluo rilatas, kontraste aparte al la fluo" Luterana, la korpuso de teologiaj, ekleziologiaj kaj moralaj doktrinoj devenantaj de la penso kaj reformisma agado de Huldriko Zvinglo kaj de Johano Kalvino, kaj poste la internajn debatojn, kiujn ili ekfunkciigis dum la 17-a jarcento . "Hugenoto" estas sinonimo de "franca reformita protestanto ".

La koncerna artikolo traktas aparte la Transiron de la Dezerto kaj la Hugena diskurso pri toleremo fronte al subpremo suferita en la Religiaj militoj, kiuj, ni memoru, kaŭzis 8 milionojn da mortoj en Francio. Ĉi tio ne estas " historia detalo ." Laŭ ĉi tiu normo ĝi devas esti juĝata. certaj asertoj.

" En ĉi tiu febra atmosfero, la Milito de la Camisards, kiu porĉiame revivigis la suspekton de la aŭtoritatoj pri la Protestantoj. En marto 1715, Deklaro asertis, ke jam ne plu ekzistis iuj Protestantoj en Francio: ĉiuj subuloj de la reĝo estas konsiderataj kiel "n. C.", Novaj Konvertitoj aŭ Novaj Katolikoj: tio estas la "laŭleĝa supozo aŭ fifameco de Rajto, laŭ kiu ne estas permesite neniu dubu la katolikismon de iu ajn subulo de la reĝo." La Edikto de Fontainebleau forviŝis la hugenotojn per plumo, jen ili estas nun forigita.

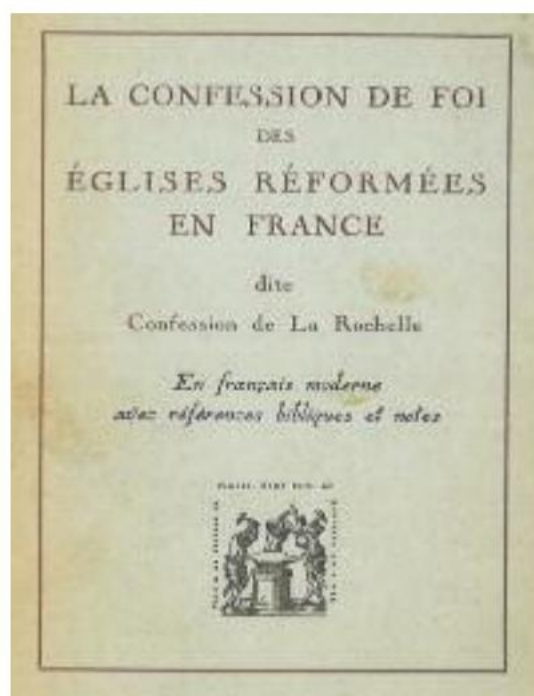
Tiu ĉi politika decido levas leĝan kaj moralan problemon: la fianĉoj supozeble geedziĝas antaŭ la pastro kaj la gepatroj devas prezenti al li siajn infanojn, por ke li baptu ilin. Se ili obeas ĉi tiujn instrukciojn, ili estas konsiderataj katolikaj en la okuloj de la aŭtoritatoj, malgraŭ ilia manko de la sincereco kaj memkontenteco de la pastro povus esti juĝitaj skandalaj; Se ili ne obeas, ili estas ekskluditaj el la socio, ĉar la pastroj Ili "registras" naskojn, geedziĝojn kaj mortojn per la sakramentoj. kaj respondajn ceremoniojn.

Geedzeco estas Sakramento en la Katolika Eklezio, sed ne por Protestantoj, kiuj konsideras ĝin geedzeca pakto regata de Natura Juro, eĉ se benita de la Pastro; koncerne Bapton, ĝia sakramenta valideco ne estas kontestata, sed la devontigo kreskigi infanojn en la Katolika Eklezio estas nekongrua kun protestantaj kredoj. Al ĉi tiuj konsciencaj aferoj baldaŭ aldoniĝos nesolveblaj problemoj kiam okazas eksgeedziĝo aŭ ekestas disputo pri heredo .

Ĉu ni devas obei la reĝon?

Depende de kiu parto de la Skriboj oni fidis (la supera Referenco por Protestantoj), la respondo al la Demando povas varii kaj ĉiukaze kaŭzas diskutojn: " Konforme al la konvinko, ke Doktrina kaj Morala Vero devas esti serĉata en la Biblio, la Hugenota Diskurso vidas sin en dialektika streĉiteco inter Submetiĝo al politika aŭtoritato kaj Ebla Rezisto al ĝia premo.

La fondaj tekstoj de la Reformitaj Eklezioj de Francio, precipe la Konfeso de Kredo de La Rochelle (1559-1571), difinas la devon por kredantoj kunveni: "ĉiuj kune devas konservi kaj konservi la unuecon de la Eklezio, submetiĝante al komuna instruado kaj al la jugo de Jesuo Kristo [...], eĉ se magistratoj kaj iliaj ediktoj kontraŭas ĝin" (art. 26). La devo obei politikajn kaj jurajn aŭtoritatojn laŭ la volo de Dio estas tiam ripetata, sed la devo kunveni restas neforigebla.

Kiel iliaj antaŭuloj de la 16-a kaj 17-a jarcentoj , la reprezentantoj de la 18-a jarcento funkciis ene de teoria kadro, kiu povas esti resumita per la streĉiteco inter du bibliaj versoj. Unu, "ĉiu aŭtoritato venas de Dio; submetiĝu al la aŭtoritatoj" (Romanoj 13), trudas obeemon al ili al la Princo, kiun la Dia Providenco instalas, eĉ se li estas maljusta kaj tirana; la alia, "pli bone estas obei Dion ol homojn" (Agoj 5:29), ordonas al ili malobei la Reĝon, se li malpermesas al ili plenumi al Dio la adoron postulitan de ili .

Kiel ĉiam en tempoj de subpremo, estas tiuj, kiuj batalas kaj rezistas, kaj aliaj pli akomodemaj al la aŭtoritatoj por eviti rektan konflikton: " Kvankam ili transdonas la saman mesaĝon, la tri predikistoj ne emfazas la samajn punktojn. En 1718, Court insistas pri la devo kunveni, eĉ se tio signifas rekomendi certan formon de malobeo; en 1744, Rabaut emfazas, ke okazigi kunvenojn prezentas neniun riskon por la aŭtoritatoj; en 1775, Rabaut Saint-Étienne asertas, ke obeemo al Dio kaj obeemo al la Reĝo estas unu kaj la sama..."

"Le Patriote français et impartial " de Antoine Court ankaŭ estis publikigita anonime tri jarojn poste. Ĝi prezentis sin kiel respondo al letero, kiun la episkopo de Agen adresis al la ĝenerala kontrolisto Jean-Baptiste de Machault d'Arnouville, suspektata pri voli malstreĉigi la subpreman politikon kontraŭ la hugenotoj.

La "patriotismo" kaj "nepartieco" montritaj en la titolo subtenas apologion por pasinta Protestantismo kaj la nunan aspiron de francaj protestantoj reintegrigi en la nacian komunumon. Ili devas esti liberigitaj de ĉia suspekto pri Respublikanismo, precipe koncerne Episkopon de Chabannes, kiu asertis "ke la hugenotoj estis ribelantoj laŭ principo kaj malamikoj de monarkioj."

Court memorigas la netuŝeblajn principojn de siaj samreligiuloj rilate al obeemo al reĝoj kaj refutas la aŭtorojn, kiuj, kiel Voltaire en La Epoko de Ludoviko la 14-a, eternigas la kalumnion, ke "hugenotoj estas nature malamikoj de reĝoj, kaj ke la granda celo de la predikistoj estis redukti registarojn al demokratioj."

Neniu jezuita publikaĵo estus kompleta sen furioza kaj perfida atako kontraŭ Voltaire, kiu, " Loyola devigas ", devas ĉiam esti portretita kiel netolerema aŭ eĉ sklavposedanto por provi makuli lian memoron kaj, ĉefe, igi lian batalon por libereco malaktuala. La Eklezio ne povas pardoni lin pro tio, ke li defendis la Kavaliron de La Barre kaj la Protestantan Callas kontraŭ katolikaj intrigoj, kaj precipe pro tio, ke li faris la " superan blasfemon " voli " dispremi la fifaman aferon " . La " pardono de ofendoj " estas kredaĵo uzata por kapti la neatentajn, ne principo aplikenda. Ni ankoraŭ estas blokita en la "Tezo kaj Hipotezo " de Ilia Lordo Dupanloup.

Nek ili povas pardoni Pierre Bayle pro tio, ke li kondamnis la Compelle Intrare (Devigu ilin eniri) fare de la tiel nomata " Sankta Aŭgusteno ", sed malfacilas, en verko pri protestantoj, ignori ĝin: " La

La dua direkto (proponita de Pierre Bayle), pli aŭdaca, enmetas antaŭ la rajtoj de ĉiu individuo. Ĝi celas universalan ambicion, kiu rezignas la ideon, ke "Vero" havas rajtojn kaj ne "Eraro"; ĉi tio universaleco korelacias kun la konvinko, ke la sola maniero batali Perforto kaj fanatikismo kuŝas en la rekono de la rajto ĉiu ekzameni la Doktrinojn kaj Moralon, kiuj estas proponitaj al li: en la konfesia polemiko de la 17-a jarcento, la protestantoj kontraŭstaris la "ekzamena vojo" al la katolika "vojo de aŭtoritato".

La Neevitebla Sekulara Demokrata Demando
pri la Apartigo de la Tempa kaj la Spirita

Nun, eĉ se Revelacio ne malaperas, ĝi estas submetita al Libera Ekzameno de Racio... La Reĝo certe devas esti obeata, sed lia aŭtoritato ne povas esti ekzercita super la konscienco de kredantoj. Pro ilia ilia minoritata statuso kaj la subpremo, kiun ili suferas aŭ timas, la Hugenotoj klopodas tiri ĉiujn konsekvencojn el la principoj, kiuj Ili faras siajn asertojn. Ĉu en teologia registro aŭ en dialogo kun la Klerismo – en kies avangardo ili foje sin metis – ili estas certaj, ke religio ne povas regi socion kaj intuicion de tio, kio poste nomiĝos la Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato.

Ĝi estas bela, kiel antikveco. Sed ni ne forgesu, preterpase, la Vatikana pozicio difinita ĉe la Dua Vatikana Koncilio (1962-1965): jes al la Religia libereco (post jarcentoj en kiuj la Katolika Eklezio batalis kontraŭ ĝi) per fero, fajro kaj sango), ĉar ĝi estas "Libereco de Perfekteco" por Moviĝi al la Vero kiel difinita de la Katolika Eklezio, sed ne al Libereco de konscienco, ĉar ĝi estas "Libereco de Pereo kie Rajtoj estas donitaj egala al Vero kiel al Eraro."

Koncerne la apartigon de eklezio kaj ŝtato, ĝi estis anatemo por la Instruplano, apendico al la Encikliko Quanta Cura de la 8-a de decembro 1864 Papo Pio la 9-a, verkita por kondamni la "monstrajn" politik-religiajn erarojn de la 19-a jarcento.

Apartigo Eĉ en la Araba-Islama Mondo

Sarhan Dhouib poste diskutas la araban klerismon kaj toleremon. Kompreneble, tio rilatas al Nahda, kiu signifas "altigo" aŭ "vekiĝo" en la araba. Ĝi estas movado kiu komenciĝis komence de la 19-a jarcento kaj finiĝis ĉirkaŭ la 1930-aj jaroj [ĝi] estas ankaŭ konata per la komuna esprimo "la

Araba Renesanco". Tamen, ĉi tiu traduko sugestas prokraston de rilate al la "Eŭropa Renesanco"; ĝi transmetas, sen ia ajn kritika reflektado, eŭropa historiografia priskribo de la Filozofio pri alia epoko.

Ĉi tiu konstanta asimiliĝo (ordonema kaj okcidenta juĝo) kun ĉi tio kio okazis en Eŭropo – kvazaŭ tio estus la sola ebla normo de komparo – estas vera "imperiisma" problemo, kiu neniigas ĉion unika analizo de la Oriento, kiu tial povas ekzisti nur rilate al la Okcidento. Vi legos la revigligan artikolon en ĉi tiu sama numero de Sapere. Aude pri la Kulturo de Ambigueco en Islamo, bazita sur la verko de Thomas Bauer kaj vi vidos, ke la priskribo de ĉi tiu obskurantismo Intelektulo estas luma, se mi rajtas uzi ĉi tiun oksimoran formulon.

Diversaj pensoj estas analizitaj, kaj tio estas interesa. "La reflektoj" d'add estas en rekta kontinueco kun la Tezo sekularizado de Faran: en liaj polemikaj intervjuoj kun

Ĉirkaŭ 1900, la egipta Muhammad Abduh, la libana filozofo, argumentis jam por la Disiĝo inter Religio kaj Ŝtato. Ene de ĉi tiu kadro de penso, La apartigo inter sekulara kaj religia potenco estas pripensata. kiel la vera fundamento por aŭtenta Toleremo.

En piednoto, ĝi estas klarigita: "Farahn (1874-1922) vi Anfut estis granda defendanto de sekularismo en la araba mondo, kaj ankaŭ unu el la ĉefaj filozofoj de la Nahda. En 1899, li fondis la revuon al- (La Ligo), kies ĉefredaktoro li estis ĝia mia (inter 1906 kaj 1909, el Novjorko) ĝis ĝia fermo en 1910. Li publikigis diversajn tradukojn kaj

prezentoj de eŭropaj intelektuloj kaj filozofoj, inkluzive de Ernest Renan kaj Friedrich Nietzsche. Lia konflikto kun Mohamedo ĥ Abduh estas konsiderata unu el la plej gravaj debatoj de la jaroj 1900...»

Malproksime de la deklaroj de la reganta ortodokseco pri la interna maltoleremo de En Islamo, oni povas legi: "Konsideru Religiojn kiel fonton el kiu Etiko devas ĉerpi, permesante al ni deklari normon decidita reguligi konduton inter individuoj kaj grupoj. Tiel Ĉiu religio, inkluzive de Islamo, baziĝas sur etikaj principoj. universala...

Antaŭkondiĉo estas necesa por retaksi la Tolercon el la perspektivo de tia "emancipa" aliro al la Korano: gvidi

Kritiko de popola moraleco. Por alub, por emancipi Islamon ^{Ĝi} signifas malkaŝi la ĝeneraligitan maltoleremon tie, kaj reinterpreti la Koranon kiel fonto el kiu Etiko povas ĉerpi siajn principojn, en la Lumo kiun ĝi ĵetas la ideo de Libereco. Tie kuŝas la provo restarigi Tolercon al valoro por la nuntempo, bazita sur la Korano.

Male, kaj sekve, efektivas kritikon de ^{Ĝi} Maltoleremo, kiu notinde prenas la jenan formon. Li kritikas unu el la trajtoj de la domina moraleco de lia tempo inter la granda maso de Islamanoj - kiuj vidas kristanojn kaj judojn kiel anojn de falsa religio.

Por plene ^{Ĝi} atingi la etikajn celojn, kiujn ili celas rilate al la maniero gvidi komunuman vivon: ĉar Islamo agnoskas ĉi tiujn religiojn Kiel monoteistoj, islamanoj, kaj viroj kaj virinoj, estas devigitaj esti toleremaj. al siaj sekvantoj kaj respekti ilin kiel siajn egalulojn.

Rilate al tio, oni emfazas, ke anstataŭ esti margena valoro, la Toleremo estas, fakte, la gvida principo de la Korano. Por subteni ĉi tiun tezon, Li listigas ne malpli ol 25 versojn, kiuj levas religian liberecon kaj la Respekto por malsamaj opinioj estas levita al la rango de ordono. Tiel, la Ĉu toleremo vere aperas kiel "esenca penso" ene de la La islama religio.

La Rolo de Juda Klerismo

La juda klerismo estas konata kiel la " Haskala ", kaj ĝia ĉefa pensulo Moses Mendelssohn kaj Ze'ev Strauss estis inter la figuroj de ĉi tiu filozofia movado. prezentas artikolon, kiu nature devenas de la verko de ĉi tiu Pensanto Juda humanisto en polemiko kun la lutera teologo Jacob F. Reimman (1688-1743) pri la libro " Kohelet " de la Hebrea Biblio.

La ŝlosilo al la analizo en ĉi tiu jezuita recenzo estas donita ĉe la fino: "Ĉi tio Unika konscio permesas al junaj judoj disvolvi pensmanieron nun turnita al la Klerismo, efike konsentante kun tio Plimultaj kristanaj socioj. Rabena saĝo ludas rolon ĉi tie. gravan rolon. Kiam ĝi efektive estos efektivigita en la kampo de edukado, ne nur Rabena Literaturo ne malhelpas la Emancipiĝo de la Juda Komunumo en Germanio, sed ĝi en Male , ĝi fariĝas nemalhavebla elemento.

En la artikola resumo, tio fariĝas: " la artikolo montras kiel ilia Ĉi tiuj verkoj celas antaŭenigi inter junaj judoj universalan dialektikan kaj etikan konscion akordigitan kun la idealoj de la klerismo.

La "kristana " karaktero de la Klerismo jam ne plu aperas, kaj prave. Ĉi tiuj estas tute ne " kristanaj ", ili eĉ ĉerpas el la Heredaĵo pagana kelto-greklatina kulturo, antaŭenigita de la Renesanco , kaj eĉ iranta en la kontraŭa direkto en brutala kaj amasa konflikto kun la Katolika Eklezio.

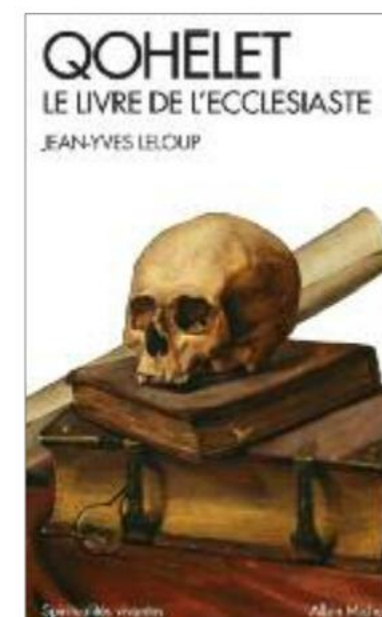
Sed estas esence – alie, aperi kiel " Partio " anstataŭ la " Ĉio ", " Sekvo " anstataŭ " Efiko " — por ke la eklezio asertu ke ĉio originas de kristanismo kaj ĉio revenas al ĝi. Aliaj religioj ili estas nur helpantoj, kiuj trovas sian "finan Kompletigon " en Katolikismo. Ĉi tiu estas la tradicia interpreto subtenata de la nocio de " Judeo-kristanismo ." " Ekster la eklezio, ne estas savo! "

Por kompreni la temon de la juda klerismo, ne necesas komenti. Ĉi tiuj pasaĝoj el la koncerna artikolo estas memkompreneblaj: " La Ĉi tiu studo celas reliefigi novan kaj multifacetan spacon de intersekcioj inter rabena penso, debatoj pri emancipiĝo, la Skeptikaj rezonadoj kaj juda edukado en la Haskala Germana ĉe la fino de la 18-a jarcento .

La deirpunkto kaj ankaŭ la orientiĝpunkto La rolo de Moseo en la analizo farita ĉi tie estos tiu de Mendelssohn (1729-1786) kaj lia disĉiplo Davido Friedländer (1750-1834) en la Ekzegezo de la Libro de Koheleto.

Ŝajnos, ke ĉi-lastaj havis efikojn tujaj praktikaj aplikoj rilate al novigado edukaj programoj por junaj judoj en Germanio ene de la pli larĝa ĝenerala kunteksto de la problemoj rilata al la Emancipiĝo de Germana Judismo.

En ilia deziro antaŭenigi la integriĝon de la Juda Junularo, Mendelssohn kaj Friedländer ne havas nur elstarigis la gravan rolon de Eŭropa Klerismo, sed ili ankaŭ ofte uzas konceptojn kaj vidpunktojn specifajn por Rabena Penso antikvaj. Laŭ ili, fakte, rabenaj diskursivaj praktikoj, malproksime de por malhelpi filozofian demandadon, ili subtenas ĝin tiom, kiom Ili faciligas kontraŭdogman vizion...

Unu el la ĉefaj demandoj pri la komentaĵo de Mendelssohn pri la Koheleto rilatas al ĝia finfina pedagogia intenco. Li malkaŝas ĝin en la titolo de la verko: klarigi la laŭvortan signifon de ĉi tiu biblia libro por la bono de junaj judaj studentoj. Tamen, ĉi tiu centra aspekto de la komentaĵo estas konfuziga, ĉar Mendelssohn nenion indikas pri kiel ĉi tiuj studentoj ricevos palpeblan profiton el ĉi tiu scio. Nek la enkonduko donas definitivan respondon. Ĉi tio nomiĝas la Piedbato de la Azeno.

" La ĉefa ekzegeza problemo, kiun ĉi tiu enkonduko traktas, estas efektive tiu de la ŝajnaj kontraŭdiroj en Kohelet (la greka nomo por Kohelet), al kiuj la talmudaj saĝuloj aludas. Ĝenerale, la rilato de rabena literaturo al Kohelet estas sufiĉe ambivalenca."

Ilustraĵo de tio troveblas en komentaĵo pri la komenca verso de la Alta Kanto de Salomono, atribuita de Mendelssohn al la tanaita saĝulo (Dua Templo periodo, proksimume 520 a.K.) Rabeno Jonathan. Ĉi tiu komentaĵo ligas la Tri Librojn de Salomono al tri ŝlosilaj periodoj en lia vivo: en sia junaĝo, li verkis la Altan Kanton de Salomono; en plenaĝeco, li verkis Proverbojn; kaj fine, en siaj pli postaj jaroj, li verkis Kohelet. Li klarigas tion jene: Rabeno Jonathan ĉerpis sian argumenton el la maniero kiel la mondo funkcias: kiam viro estas juna, li verkas kantojn; kiam li plenkreskiĝas, li faras sentencajn rimarkojn; kiam li fariĝas maljunulo, li eldiras malplenajn vortojn...

La aliaj skribaĵoj de Mendelssohn montras, ke li alte taksis la "Spiriton de Kontraŭdiro" kaj konsideris ĝin fundamenta elemento de la racia kaj tolerema Mondkoncepto (Weltanschauung) de la eŭropa klerismo. En sia esejo pri evidenteco en la metafizikaj sciencoj, kiu gajnis premion de la Berlina Akademio en 1764, li eksplicite aludas al la koncepto de la Spirito de Kontraŭdiro (Geist des Widerspruchs) per jesaj terminoj kaj ene de politika kadro.

Por li, tiu vidpunkto pledas por Tolereco, Libereco kaj Plureco de Opinioj, ĉiuj esencaj kondiĉoj por la ĝusta funkciado de Respubliko: en ĉiu Respubliko, la Spirito de Kontraŭdiro estas ne nur necesa konsekvenco, sed ofte ankaŭ saniga fundamento de Libereco kaj ĝenerala bonfarto [...]; sed Libereco volas

"Ĉiu esprimu sian opinion, kiom ajn absurda ĝi estas, por ke neniu eniru en la kapon levi siajn proprajn libervolvajn prerogativojn al la rango de saĝa konsilo, nek trudi ilin al siaj samcivitanoj."

kaj NUN la katolikaj "Lumoj"

Ni memoru la juĝon, kiun Immanuel Kant (1724-1804) faris kontraŭ Metafiziko, kiu deklaris, ke la solaj objektoj, kiujn la Homo povas vere koni, estas tiuj, kiujn li povas submeti al sperto. Tio tute ne validas por la " Objektoj " de Metafiziko: Dio, la Animo, la Esto, ĉar ili ne povas esti la objekto de iu ajn ebla scio. Jen nia Lumo, ni Liberpensuloj.

Charlotte Morel traktas la katolikan klerismon en du artikoloj. " La ideo de 'katholische Aufklärung' (Katolika Klerismo), proponita kaj defendita de Sebastian Merkle (1908), akiris atenton tre iom post iom, nur fariĝante vaste akceptita ekde la 1950-aj jaroj pluen, kaj eĉ pli klare post la Dua Vatikana Koncilio: tio estis tre signifa ŝanĝo kompare kun la malakcepto, kiun la 'Klerismo' alfrontis en katolika historiografio fine de la 19-a jarcento." Ĝi estas simila metodo al tiu uzata por inventi " Kristanan Kabalon " por kontraŭstari la judan Kabalon; ĉio devas esti asimilita kaj trudita en la katolikan dogman kadron. Ĝi estas la Granda Purigado de la Eklezio.

" En ĉi tiu kunteksto, David Sorkin jam klare deklaris esencan problemon asociitan kun la rekono, ke la Klerismo povas esti praktikata el ene de religia konscio: 'restarigi la konscion, ke la Klerismo formas spektron [...] inkluzive de religia Klerismo' estas aliro verŝajne 'traktos [la] malstabilan situacion', kiu manifestiĝis 'komence de la 21-a jarcento', en la formo de 'la ŝajne nesupereblaj abismoj apartigantaj kredantojn kaj laikojn (legu fakte sekularajn virinojn)'."

Fine, oni povus diri, ke la defio, al kiu la Klerismo devis respondi en la 18-a jarcento, nun estas multobligita, tiom kiom la demandoj malfermitaj de la perspektivo de religia plurismo nun devas esti konsiderataj tutmonde, multe preter la limoj de la malnova kontinento.

La Fiziko-Teologia argumento estas prezentita tiel, ke la diversaj konfesaj kadroj de kristanismo, kvankam eble pruntedonante certajn apartecojn al la diskursoj de siaj respektivaj subtenantoj, tamen pli evidentigas la aspektojn, kiuj unuigas ilin entute, anstataŭ tiujn, kiuj apartigas ilin... kio finfine ankaŭ montriĝas kongrua kun la intenco de la Legaĵoj antaŭviditaj de Boyle. Kiel "miksita scienco", Fiziko-Teologio fakte konsistigas taŭgan bazon por superkonfesia aliro al kristanismo.

Tio ne povas obskuri la fakton, ke, tiel farante, ĝi partoprenas larĝe en la kadro de kristana apologetiko, kiu en iuj kazoj povas kontraŭstari unu Revelacion kontraŭ alia. Religio, kiu pretendas esti racia (kio estas la deklarita celo de Fiziko-Teologio en ĝia batalo kontraŭ Ateismo kaj Liberpensoj - NDCE), ne ĉiam bone akordiĝas kun toleremo: la problemoj restas ripetiĝanta .

" La klera postulo pri sendependa pensado (la *sapere Aude* de Kant), kunligita kun la aserto de ĝia legitimeco, ne povas esti komprenata sen esti konsiderata en la kadro de 'etiko de vero' (per kiu ni celas kristanan doktrinon - NDCE). Ĉi tie, ni komprenas ĉi tiun esprimon kiel la principojn, kiujn la individuo devontigus sekvi en la efektivigo de sia nepre subjektiva engaĝiĝo kun aletika celo, kiu transcendas la amplekson de finhava subjektiveco."

La koncepto de la Klerismo pri "pensado por si mem" evidente ne estas "libera penso" en la senco, ke tia "pensado" tiam estus sen reguloj aŭ imperativoj (estas bone konate, ke liberpensuloj havas nek etikon nek moralecon - Red.). Ĝi implicas rekurson al tre severa regulo: tiu, kiun oni trudis al si mem (kaj kiun oni certe trudis al si mem nur ĉar "Alia" estas celata malantaŭ tiu memo). Ĉi tiu imperativo estas parto de memregado . Tiurilate, ĝi evitas skandalon kaj ankaŭ provizas la solan eblan garantion, ke ĝi povas esti artikulita kun la regado de (aŭ fare de) aliaj.

Konklude

Tiuj diversaj artikoloj, sub la preteksto de sufiĉe " neŭtrala kaj objektiva " aspekto, eĉ pozitiva en iuj aspektoj, fakte celas establi sin ene de fako nomata " Fiziko-Teologio ", kiun Philippe Hamou prezentas en ampleksa artikolo. Tiu fako permesas multajn revizitojn, reskribojn kaj reinterpretitojn por provi pravigi la nepruveblan: " Dio ekzistas, kaj ankaŭ lia Filo " - jen la multe laŭdata "Revelacio ".

Tiu religia disciplino prosperis en la 18-a jarcento por pravigi la Dian Providencon uzante argumentojn el la natursciencoj, por ataki " ateistojn kaj malfidelulojn " kiam la scienco donis severajn batojn al religio. Kun la tempo, ĝi evoluis al nekaŝita apologio por religio, kun la Liberpensoj konstante en sia vidpunkto.

Ĉi tio estas tiel grava, kaj laŭ substanco kaj laŭ amplekso, ke ĝi estos la temo de venonta artikolo en numero 9 de Sapere Aude. Ne maltrafu ĝin; vi sentos kvazaŭ vi maltrafas ion.

Märmudh Dorpmüller

Potenco, Religio kaj Koloniismo

La verko, kiun ni diskutos en ĉi tiu artikolo, estas tre interesa kaj kompletigas nian antaŭan laboron pri la nigra demando en Usono, Malcolm X, kaj Franz Fanon. Ĝi ankaŭ respondas al la demando, kiu instigis mian esploron: " Kial nigraj sklavoj adoptis la religion de siaj mastroj kaj poste konservis ĝin? "

La libro temas pri Sankta Domingo, kiu fariĝus Haitio post la sklava ribelo kaj revolucio gvidata de Toussaint Louverture kaj liaj kunuloj. Sankta Domingo tiam estis la " Perlo de la Insuloj " kaj loko de konsiderinda riĉeco, kie la kolonia potenco estis grandega. Ĝi estis vera kolonia laboratorio por la Malnova Reĝimo kaj por koloniigistoj de aliaj koloniaj potencoj, kiel Anglio kaj Hispanio. Franca koloniigo en Antiloj komenciĝis en 1635 kaj poste disvastiĝis tra la tuta Atlantika regiono.

Estas ankaŭ frapa aparteco: la indiĝenaj popoloj estis ĉiuj masakritaj; nenio restis de ili aŭ ilia kulturo. La monarkio vendis la ideon, kiel " Grandan Mensogon ", ke la kolonia entrepreno estis motivita de la evangelizado de la indiĝena loĝantaro, kaj la Katolika Eklezio, tute mem-servanta, pruntedonis sian subtenon al ĉi tiu ŝajnigo.

La " Granda Mensogo " estus uzata denove sub la Tria Respubliko por " porti la Lumon de Civilizo " al la Popoloj de Afriko. Ĝi jam estis uzata kiam Francisko la 1-a sendis Jacques Cartier al Ameriko. Ĝi estas produkto kiu iom transformiĝis en " la Lumon de Civilizo " aŭ "la Kontribuon de Demokratio ", preskaŭ neelĉerpebla produkto kiu ankoraŭ hodiaŭ pravigas la koloniajn militojn de diversaj imperiismaj potencoj. En Francio, tio nomiĝas " OPEX ".

Ĉio estis permesata por pravigi koloniigon. Ekzemple, la guberniestro de Portugalio en Angolo skribis al sia reĝo en la 17-a jarcento: " Nigruloj manĝas unu la alian kaj faras multajn kruelaĵojn. Estas meritoplena ago aĉeti iliajn sklavojn, ĉar ĝi gardas ilin de eterna kaj tempa morto. "

En Sankta-Domingo, kiel ĝenerale en Antiloj, estis nenio por evangeliigi, ĉar la tuta loĝantaro estis detruita per fero, fajro kaj sango, sed ĉio devis esti anstataŭigita. La ĉeesto de sklavoj el Afriko tiel konsistigis, por unufoje, " Grandan kaj Totalan ".

" Anstataŭigo ." Hispanio ankaŭ manovros por provi akiri de la Sankta Seĝo en Romo, sed vane ĉar favore al pli gravaj konfliktoj, ke la hispana katolika episkopo de la orienta parto de la insulo (3 ĝis 4 fojojn pli granda ol la okcidenta parto) havu privilegion de jurisdikcio super la francaj pastroj kaj paroĥoj de la alia franca parto " Ŝirmflanke ".

Ŝajnaj Kontraŭdiroj, Sed Justa Kaŭzo

La libro klare montras, ke la sklavoj uzis ĉion eblan en sia rezisto kontraŭ subpremo: la kristanan religion, la monarkion, Anglion kaj Hispanion, kondiĉe ke ĝi helpis ilian lukton. Kiam Anglio armis ilin kontraŭ Francio, ili deklaris sin por Anglio; kiam Hispanio (alia grava parto de la insulo) ofertis al ili rifuĝon kontraŭ franca subpremo, ili aliĝis al Hispanio.

Kiam la koloniistoj, alvenantaj el Francio, hipokrite alvokas la Francan Revolucion por konservi sklavecon, ili montras la reĝan flagon, kiun ili kredas (aŭ tiel oni diris al ili) esti la vera fonto de la Deklaracio de la Rajtoj de la Homo kaj de la Civitano de la 26-a de aŭgusto 1789, kiu proklamas egalecon kaj la forigon de sklaveco. Poste, ili batalas kontraŭ la reprezentantoj de tiu kolonia Francio, alivestitaj kiel " revoluciuloj ".

La Katolika Eklezio — kies misio estis labori por konservi kolonian subpremon, je la prezo de riĉe rekompencita privilegio de ekskluziveco kontraŭ aliaj religioj — estas minacata de sekularigado kaj malkristanigo en Francio ekde 1789, kaj kiam ĝiaj apartaj interesoj estas defiatataj sur la insulo, ĝi komencas intrigi kaj rompiĝi inter sekulara kaj regula pastraro.

La malpermeso kaj elpelo de la jezuitoj el la regno de Francio en la 1760-aj jaroj akcelis la disiĝon, ĉar ekzistis lokoj por esti prenitaj: la multaj sinekuroj okupitaj de la disĉiploj de Ignaco de Lojola.

La aŭtoro deklaras pri tiuj streĉiĝoj: " Ili plejparte klarigas la fluktuojn en la religia politiko de la metropolaj aŭtoritatoj, kies ĉefa kaj konstanta zorgo estis igi tiun pastraron la ĉefa transmisio de kolonia ideologio, kaj malhelpi ajnan skandalon, kiu povus damaĝi la bontenadon de ordo ."

La katolika eklezio uzos ĉiujn ĉi tiujn kontraŭdirojn por konservi siajn privilegiojn hereditajn de koloniigo. Ĝi kelkfoje helpos, per kontraŭstaro

aliaj partoj de la pastraro, la ribelantoj por pli bone konservi siajn proprajn apartajn interesojn, dum la sklavoj uzos ĝin por pli bone rezisti kaj batali.

Nur tra la lenso de ĉi tiu lukto por ilia liberiĝo ni devas analizi kaj juĝi kio okazis en Sankta-Domingo kaj la agojn de la nigra loĝantaro. Kaj ne el la perspektivo de " malriĉa blankulo " el la metropolo kiu disdonas moralajn lecionojn ĉe aŭkcio, kiel spektanto kaj ne aktoro en la disvolviĝo de la historio.

Ni povas dividi la analizon de Lev Trocki en *Ilia Moraleco kaj la Nia* koncerne la lukton de la Proletaro por sia kompleta emancipiĝo, de kiu la lukto de subpremataj nigruloj por fini sklavecon estis antaŭulo: " Por plenumi ĉi tiun renverson, la Proletaro bezonas sian tutan forton, sian tutan persistemon, sian tutan aŭdacon, sian tutan senkompatan pasion. Antaŭ ĉio, ĝi devas esti tute liberigita de la fikcioj de religio, 'demokratio' kaj transcenda moraleco - ĉiuj ĉenoj forĝitaj de la malamiko por subigi ĝin kaj redukti ĝin al sklaveco. Nur tio, kio preparas la totalan kaj definitivan renverson de kapitalisma bestialeco, estas morala, kaj nenio alia. La savo de la Revolucio - tio estas la supera leĝo!... Ĉu ne ŝajnas, ke amoralismo en ĉi tiu kazo estas simple sinonimo de pli alta homa moraleco? "

Faru kiel mi diras, ne kiel mi faras

La religiaj ordenoj tiel zorge plenigis siajn poŝojn, ke en junio 1773, la reĝa povo ordonis inventarojn de la aktivaĵoj de la misioj. Estas iom ironie, ke ĉi tion aprobis ĉiuj subtenantoj de la rojalista povo, tiom granda estis la skandalo, kelkfoje malprofite al la nobelaro, dum en 1906, iliaj posteuloj trovus ĝin " abomeninda kaj blasfema ", ke la respubliko faru la samon. Ho, la tempoj! Ho, la kutimoj !

La granda debato, kiu ĉiujn agitis, estis jena: al kiu apartenis la posedaĵo akirita de religiuloj okaze de morto, al ilia familio (ofte ili praktikis la " karnan pekon " kun nigraj virinoj kaj kelkfoje havis multajn idojn) aŭ al la Misio, al kiu ili apartenis?

La sorto de iliaj posedaĵoj estis pli grava por ili ol la savo de iliaj animoj. Ĉiu havas siajn proprajn prioritatojn sur la tero.

En Sankta Domingo, la enketoj montris, ke " la kolonianoj tre malmulte zorgis pri religio ", kio estis bona por la sklavoj, ĉar

por konservi ordon. Ankaŭ ekzistis klara diferenco inter la konduto de la Piratoj (Pirato estis ĉasisto de sovaĝaj brutoj, kiu sekigis la viandon sur ligna krado) kaj tiu de la Filibustroj (la Filibustroj estis maristoj kun ambigua statuso, duonvoje inter Piratoj kaj Piratoj. Ili partoprenis en ekspedicioj por profito, kun aŭ sen "piratpermesoj de la Reĝa Mararmeo". Ilia agado estis ĝenerale tolerata de la aŭtoritatoj).

Piratoj kaj filibustroj praktikis piratadon, ĉefe kontraŭ Hispanio, kaj kolektiĝis ĉefe ĉe Testudinsulo, kiun ili konkeris, kiel rifuĝejo de ripozo.

La Piratoj havis neniun respekton por Religio, la Filibustroj (ofte en kontakto kun la Reĝaj Aŭtoritatoj por plenumi menditajn operaciojn, devis esti pli singardaj por montri iom da respekto por religiaj aferoj, alie ili estus malpermesitaj de agadoj kaj ĉasitaj).

" La malestimo de la loĝantoj por religio estis tia, ke multaj dum multaj jaroj neglektis baptigi siajn infanojn, malgraŭ ripetaj alvokoj de pastroj. Aliaj eĉ baptigis siajn infanojn per ondumado dum diboĉaj manĝoj, asertante, ke la pastro rifuzis akcepti baptopatrojn konsideratajn malindaj. " La fenomeno estis tiel disvastiĝinta, ke la kolonia administracio eldonis ordonon trudantan monpunon de 500 funtoj al gepatroj, kiuj ne plenumis la sakramenton ene de 40 tagoj post la naskiĝo de sia infano.

La sklavoj akceptis Bapton ĉar ĝi montris, en la okuloj de iliaj mastroj, ilian volemon integriĝi en la kolonian socion por mildigi ilian suferadon, sed eminentulo, ne trompita, rimarkigis, ke " Se ili revenus al sia lando, ili forĵetus la nomon de kristanoj tiel facile kiel la eŭropajn vestaĵojn, kiujn ili trovas sin portantaj ĉe alveno. "

La koloniaj aŭtoritatoj forte kuraĝigis " nigrulinojn " havi infanojn kun la unua viro, kiu venis (blanka aŭ nigra) - ĉar tio pliigis la

La "brutaro " kaj riĉeco de la kolonianoj — sed ne por geedziĝo, precipe ne al blankulo. La posedaĵo restu ĉe la mastroj kaj ne estu dividita kun la nigra loĝantaro. Riĉeco, jes, sed ne egaleco.

Dum la tertremo de 1770, " hispana monaĥo de la tiel nomata Ordeno de Predikantoj estis vidita ĉantaĝanta monon de la 'nigruloj', igante ilin kredi, ke la fino de la mondo alproksimiĝas kaj ke lia malgranda ŝnuro, vendita por penco, havis la potencon protekti ilin kontraŭ la malfeliĉoj, kiuj trafus tiujn, kiuj ne posedus ĝin. "

Konklude al ĉi tiu prezento

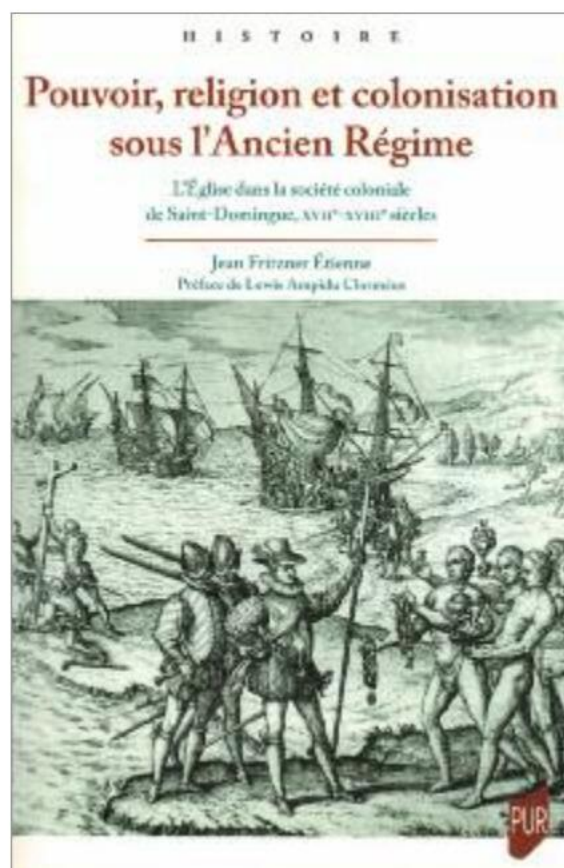
Ĉi tiu verko estas vere interesa kaj montras la realon de Koloniigo kaj ĝia subpremo, potence helpata kaj sponsorita de la profunde hipokrita Katolika Eklezio, kiu derivis grandajn profitojn de ĝi, kaj materiajn kaj financajn kaj ankaŭ " spiritajn " per la pligrandigo de la " ŝafoj de sia Sinjoro ".

La sklavoj estis deportitaj el siaj afrikaj patrujoj – multaj mortus dum la teruraj transiroj – kaj ĉe alveno, ili estis submetitaj al " amasa senkulturigo " per religio , kiun ili estis devigitaj akcepti. Same kiel beboj estis markitaj per varmega fero dum sia bapto, kiel ordinara brutaro en la Sovaĝa Okcidento, por marki sian dumvivan apartenon al la Katolika Eklezio.

La batalo kondukata de Liberpensoj por devigi la Katolikan Eklezion, kiel la reston de la socio, akcepti la GDPR (Ĝeneralan Regularon pri Datumata Protekto) estas ankaŭ batalo por justeco. Devigita kaj neforviŝebla bapto estas ankaŭ formo de sklaveco - eble la plej malbona speco de sklaveco de konscienco.

Ĉi tiu verko ankaŭ montras, ke rezisto al subpremo neniam povas esti silentigita per netolerebla subpremo kaj detruita de subpremantoj kaj ekspluatantoj, kaj ke la homaro ĉiam havas sennombrajn rimedojn por malakcepti la neakcepteblan. Tio estas la fundamento de nia profunda optimismo kiel liberpensuloj.

Mi invitas vin legi la gravajn eltiraĵojn el la libro, kiuj sekvas. Ili estas lumigaj.

Du jarcentoj da misiista agado en Sankta-Domingo: kia estas la takso? (Eltiraĵoj)

La kolonia doktrino, evoluigita kaj efektivigita de Francio ekde la komenco de la 17-a jarcento, faris la Dian Servon la ĉefa mova forto malantaŭ koloniigo. La efektivigo de ĉi tiu doktrino antaŭsupozis, ke gvida rolo estu rezervita por la Eklezio, kiu, pro sia naturo, estis ideale taŭga por esti la ĉefa konduktilo de kolonia ideologio. Kiel gardanto de la dogmoj de la Kredo, la Eklezio estis vokita ludi decidan rolon en la establado, strukturado kaj firmigo de koloniaj socioj. En ĉi tiu kunteksto, du gravaj misioj estis konfeditaj al la Eklezio.

La unua celo estis civilizati la tiel nomatajn sovaĝajn loĝantarojn, tio estas, igi ilin kapablaj vivi laŭ la franca maniero, kondukante ilin al rezigno pri sia kulturo kaj sia socia organizado. Atingi ĉi tiun celon nepre antaŭsupozis ilian konvertiĝon al la katolika religio. Tamen, kiel ni montris en la unua parto de ĉi tiu libro, la rezultoj de la klopodoj de la Eklezio en la 17-a jarcento por alporti indiĝenajn popolojn al la kono de Dio estis preskaŭ nulaj. La nekongruenco de apostolaj celoj kun la materiaj postuloj de koloniigo kaj la rezisto de la indiĝena loĝantaro al la dekulturiga projekto estis la ĉefaj faktoroj en ĉi tiu malsukceso.

La dua misio de la Eklezio estis certigi, per instruado kaj ekzemplo, la daŭrigon de la franca kolonia dominado. Kaŝita sub la vualo de religio, ĉi tiu ideologia funkcio fariĝis la ĉefa tasko de la Eklezio en la 18-a jarcento. Ĝi celis esence la kolonianojn kaj la "nigrulojn", ĉar la indiĝena loĝantaro tiutempe preskaŭ malaperis el la karibaj kolonioj.

Laŭdoj al...

Administra korespondado, precipe tiu devenanta de la metropola registaro, ofte mencias la fervoron de la religiaj ordenoj plenumante sian mision en la insuloj, fervoro kiu gajnis al ili laŭdon de la registaro, kies amplekso variis laŭlonge de la tempo kaj depende de la religia komunumo. Atestoj pri kontento pri la konduto de la misiaj religiaj ordenoj koncentriĝas ĉefe en la periodo de la dua duono de la 17-a jarcento ĝis la unua duono de la 18-a jarcento. Ili estis tre maloftaj dum la

de la dua duono de la 18-a jarcento, periodo markita de gravaj renversiĝoj en la religia kampo: elpelo de la jezuitoj, provoj anstataŭigi laikan pastraron per regula pastraro, konfliktoj inter misiistoj.

El la diversaj religiaj ordenoj respondecaj pri servado al la paroĥoj de Sankta Domingo, la jezuitoj estis tiuj, kies fervoro kaj konduto gajnis al ili preskaŭ konstantan laŭdon. Tamen gravas emfazi la politikan pezon de ĉi tiu registara laŭdo, kiu, laŭlonge de la tempo, fariĝis senigita de iu ajn vera bazo. Malgraŭ la multaj skandaloj kaŭzita de la misiistoj, la reĝa povo estis decidita projekcii pozitivan bildon de la Eklezio por garantii al ĝi la lojalecon kaj respekton de kaj paroĥanoj kaj sekularaj aŭtoritatoj. Tio klarigas la ekvilibratan agon de la reĝa povo en multaj suspektindaj aferoj implikantaj aŭ religiajn komunumojn aŭ specifan misiiston.

inter L'ArCHE kaj Le DAGon

Ni ne povas konkludi ĉi tiun punkton sen aparte emfazi la supervivon, inter nigruloj, de tradicia, praula kaj afrika spiriteco, kiu strukturiĝis kaj firmiĝis en la ombro de la oficiala religio kaj en perfekta interplektiĝo kun ĝi. Efektive, katolikismo ne sukcesis ekstermi la paganajn praktikojn hereditajn de Afriko inter nigruloj. Male. En sia rezisto, ĉu kaŝita ĉu malkaŝa, al sklaveco, la sklavigitaj homoj povis uzi la praktikojn de la kristana religio, uzante ilin laŭ sia propra mondkoncepto kaj aspiroj.

La "nigruloj" montris apartan intereson pri la eksteraj praktikoj de la kristana religio: mesoj, himnoj, ceremonioj, procesioj, pastraj vestoj, ktp. Inter ili, "ŝajnoj", rimarkas Pluchon, "la videbla havas prioritaton super substanco." Laŭ koloniaj antaŭjuĝoj, Moreau de Saint-Méry povis percepti en la konduto de la "nigruloj" nur specon de mensa deficienco, naturan nekapablon, malhelpantan ilin kompreni la profundajn verojn de katolikismo: "Nekapablaj," li diras, "klasifiki religiajn ideojn en siaj mensoj, ili bazas sian tutan kredon sur eksteraj demonstraĵoj."

Tamen, kiel ni notis supre, la religia konduto de la "nigruloj" ne vere deviis de tiu de la blankuloj; ĝi diferencis nur per pli granda rafinaĵo en la arto de simulado.

Moreau de Saint-Méry mem asertis, ke la nigruloj havis "siajn fervorulojn, kaj precipe siajn fervorulojn, kies grimacoj eĉ enviigus iujn eŭropajn fervorulojn, kiuj ne ĉiam povus instrui al ili ion ajn pri hipokriteco."

La "nigruloj" miksis kristanajn religiajn praktikojn kun siaj tiel nomataj superstiĉaj, kombinante, laŭ la vortoj de Patro Labat, "la Keston kun Dagon", kiel faris la antikvaj feliŝtoj. Ili estis baptitaj plurfoje ĉar, ili kredis, ĉi tiu sakramento havis la potencon forpeli malbonŝancon. En letero al Brueys d'Aigalliers, Monsieur du Monchau, kuracisto en Les Cayes, deklaris, ke iuj "nigruloj" "estis baptitaj tri ĝis ses fojojn pro superstiĉo", kredante "ke ĝi estis bona por ili kaj alportis al ili bonŝancon". Siaflanke, Hilliard d'Auberteuil rakontas al ni, ke la "nigruloj" atribuis ĉiun akcidenton al sia unua bapto kaj havis "amasojn diritajn por reakiri tion, kion ili perdis"...

La historio de Sankta Domingo montras, ke malgraŭ la klopodoj de misiistoj, precipe la jezuitoj, konverti la nigran loĝantaron al katolikismo, ili konstante esprimis, tiel aŭ alie, sian alligitecon al certa formo de tradicia, praula spiriteco alportita el Afriko. La persisto de afrikaj kredoj kaj la sorbado de elementoj el kristanismo estas tiel malkaŝantaj la mankojn de la kristanigo de la nigra loĝantaro kiel la manko de edukado, la nereguleco de la sakramentoj kaj la malalta partopreno en la meso. Krome, ili malkaŝas rimarkindan kapablon rezisti kontraŭ la sistemaj dekulturigaj politikoj, kiujn la reĝa potenco provis trudi al ili.

La reĝa povo estis sentema al la plendoj de la koloniaj administrantoj. Ĝi transdonis ĉi tiujn zorgojn al la religiaj ordenoj en Francio, emfazante aparte la malutilajn efikojn, kiujn la allogo kaj manipulado de mondaj havaĵoj povus havi sur la progreson de la kredo en la kolonio. La letero de la provinca ministro de la Kapucenoj de Normandio, datita la 26-an de septembro 1696, establas rektan ligan inter la manipulado de mondaj havaĵoj kaj la korupto de certaj misiistoj.

Por solvi la problemon, la Ministro proponis, ke ĉia komerco estu malpermesita al ĉi tiuj pastroj, kaj ke ili eĉ estu senigitaj de la rajto ricevi siajn pensiojn kaj kromenspezon rekte, kio estus konfidita al la sindiko de la ĉefa domo sur ĉiu insulo. Ĉi tiu sindiko estus " respondeca pri zorgado pri la bezonoj de ĉi tiuj pastroj laŭ la decido de la superuloj, same kiel pri tiuj de la aliaj monaĥinoj [...]. Per ĉi tiu rimedo," aldonis la Ministro, "ili estos malpli devigataj esti en la mondo por aĉeti la necesajn provizojn por sia vivtenado aŭ por la malgranda komerco, kiun ili ĉiuj faras, kaj havos pli da tempo por studi kaj plenumi la spiritajn devojn, al kiuj ili estas ligitaj. " [...]

Rilate al tio, Stanislas de Wimpffen observas, ke inter la misiistoj estis " viroj sufiĉe perversaj por okupiĝi pri ruzaj disputoj kun afrikaj ĵonglistoj, konvinkante la kredeman nigrulon, ke, kontraŭ konsentita kaj ĉiam anticipe pagita pago, ili helpus lin reakiri aŭ la perditan meblon aŭ la kokidon, kiun la ratoj jam digestis ." (Wimpffen, Alexandr-Stanislas de, Haitio en la 18-a jarcento: Riĉeco en franca kolonio, Parizo, Karthala, 1993, p. 223)

Reĝaj Misiistoj kaj Oficialuloj

Tiun ĉi proceduron reasertis la ministro en sia letero de la 11-a de junio 1738, en kiu li precizigis, ke la elpelo de kleriko estu efektiva nur " konsulte kun la Superulo de la Ordeno ". La proceduro en Francio rilate al tiuj du specoj de deliktoj tial ne estis

1. Hazarda enspezo finfine devenis de ĉiuj agoj plenumitaj de religiaj ordenoj kaj pastraro (bapto, komunio, geedziĝo, entombigo, beno kaj aliaj servoj). Krom dekonajoj kaj pensioj pagitaj al religiaj ordenoj pro diversaj kialoj, ĉi tio estis la ĉefa financa fonto por kaj religiaj ordenoj kaj paroĥoj. Sekve, ĉi tiuj servoj estis senfine multigitaj por riĉigi sin, ĉar ĉio estis pagenda. Ĉi tio ankaŭ estis fonto de streĉiĝo kaj konflikto kun la reĝa povo kaj koloniaj administrantoj, kiuj postulis, ke certaj agoj estu senpagaj por konservi sian regadon sen troe ŝarĝi la sklavojn kaj kolonianojn.

Ekzistis almenaŭ tri klasoj de funebroj, depende de la dezirata pompo kaj la nombro de oficiantaj pastroj. Enterigo en la preĝejo estis vere ekskluziva kaj tro multekosta ŝatokupo por la riĉuloj, sed ĉio estis permesata por publike montri sian lokon en la socia hierarkio. Ĉio estis preteksto por mono, kondukante al senfinaj disputoj, kiel ekzemple la eterna luado de preĝejbenkoj, kiuj apartenis al la familio per heredo, kontraŭ peza imposto. La paroĥo tiam provis revendi tiujn preĝejbenkojn post la morto de la posedanto, sen iuj heredaj proceduroj, por kolekti pliajn impostojn, ĉar multaj homoj estis en la atendolisto por tiuj privilegiaj kaj prestiĝaj seĝoj.

aplikebla en la Kolonioj, kie prudento postulis ĉiaspecajn antaŭzorgojn por eviti skandalon kun nekalkuleblaj sekvoj.

Por la reĝa povo, estis esence ŝirmi la pastraron kontraŭ la jurisdikcio de ordinaraj tribunaloj, protekti ilin kontraŭ ĉia publika ofendo, kaj limigi ĉian diskonigon ĉirkaŭ iliaj malaprobindaj agoj al ekstreme limigita rondo. Ĉi tiu politiko celis konservi la estimon de la paroĥanoj kaj, ĉefe, la blindan fidon de la sklavoj, nemalhaveblan por konservi la dominadon.

Pri la Instrukcio de la "Nigruloj"

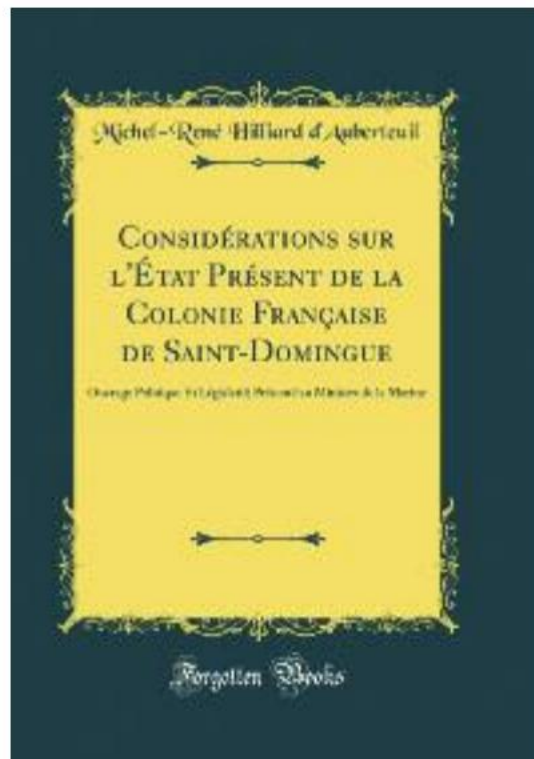
La majstroj atentis aparte la enhavon de la instruoj destinitaj por la " nigruloj ". Tiuj instruoj devis esti forigitaj de ĉiuj bibliaj veroj, kiuj portis subfosan potencialon. La ideoj pri egaleco inter kristanoj, pri frateco, kaj la doktrino pri eterna vivo estis vidataj kiel aparte imponaj temoj, danĝeraj por la bontenado de la sistemo. Laŭ Hilliard d'Auberteuil, la doktrino pri feliĉa vivo post la morto estis, en la okuloj de iuj kolonianoj, nenio alia ol ĥimero, kiu povus konduki " nigrulojn " al abomenaj krimoj, precipe veneniĝoj, kaj tio, " sub la preteksto de virtaj sentoj ": " Ni tremu," diris tiuj kolonianoj, "vidante nigrulojn trompitajn de la ĥimeroj de alia vivo, venenante siajn mastrojn, siajn patrojn, siajn amikojn kaj siajn malamikojn, venenante sin mem [...]. "

Laŭ la opinio de la kolonianoj, la Doktrino pri la Estonta Vivo kapablis enstampi en la " nigrulon " la ideon, ke la tero estas loko de transiro kaj sufero, kie la moralaj virtoj, nemalhaveblaj por la vivo en la socio, jam ne havas sian ekzistencan: "Kio estus la utilo," aldonis ĉi tiuj samaj kolonianoj, "se nigruloj estus ligitaj al siaj mastroj, dankemaj, sentemaj al siaj amikoj, plenaj de respekto al sia patro kaj patrino, siaj parencoj kaj ĉiuj pliaĝuloj? [...] Se ili rigardas la teron kiel lokon de doloro kaj turmento, ĉu la objektoj, kiuj estas plej karaj al ili, ne estos la unuaj oferitaj al ilia murdema kompato? "

Laŭ la kolonianoj, estis danĝere atentigi la " nigrulojn " pri la mizero de ilia kondiĉo per religia instruado kaj deturni iliajn mensojn al la kontemplado pri benita postvivo. Hilliard d'Auberteuil kredis, ke la religio necesa por la " nigruloj " estis tiu, kiu, subigita al publika utileco, ligis ilin al la vivo, igis ilin...

" pli fervoraj doni ĝin al granda nombro da infanoj, plibeligi kaj fekundigi la lokojn, kiujn ili kaj iliaj posteuloj loĝos ."

Akompanata de minimumo da tera feliĉo, ĉi tiu religio ne konsistis el " ŝarĝi iliajn malfortajn mensojn per supernaturaj dogmoj ", nekongruaj kun la sklava sistemo. Por Hilliard d'Auberteuil, " la kontemplado pri estonta vivo povas nur igi ilin neregeblaj, neatentaj, malamikoj de ilia laboro, detruu la allogojn de la nuna vivo, kaj finfine konduki ilin al memmortigo kaj entombigo de posteuloj, kiujn la kolonio, la ŝtato kaj komerco ankaŭ bezonas ." Tial estis esence adapti la kristanan religion al la postuloj de sklava socio.

Operacio, al kiu la Eklezio ne nepre volis pruntedoni sin...

La mankoj de la religia vivo de nigruloj ne malhelpis ilin prezenti sin kiel kristanojn kaj montri sian alligitecon al la katolika religio, precipe rilate al la eksteraj aspektoj de la diservo, kiel himnoj, ceremonioj, antaŭpreparitaj preĝoj, procesioj, baptitoj, preĝejoj sonoriloj, ktp. La sindonemo de nigruloj, ĉu sincera aŭ ŝajnigita, havis praktikan kaj pragmatan dimension, ligitan al sociologiaj kaj politikaj konsideroj. Protektante la neaptitojn kontraŭ la insultoj kaj mokado de iliaj kunsuferantoj, la sakramento de Bapto estis tre ŝatata de nigruloj, ĉar ĝi integris ilin en la komunumon de la kredantoj kaj en la civilizitan mondon.

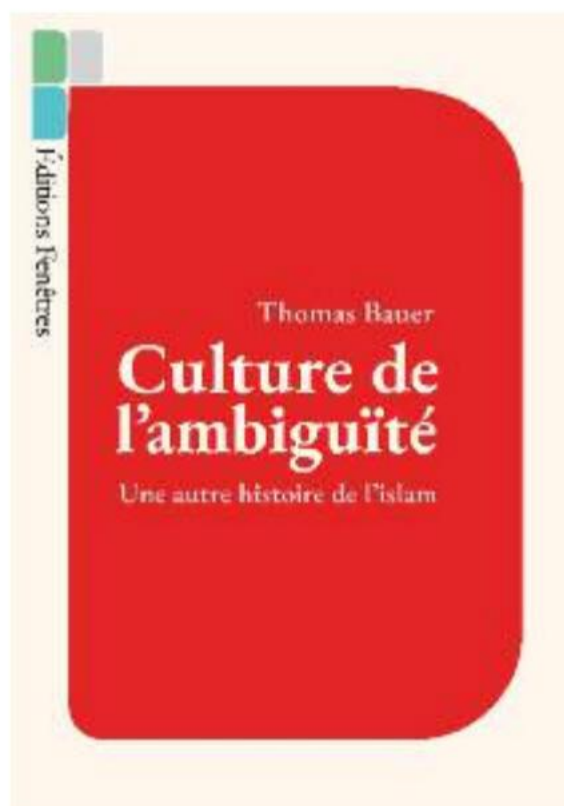
Tial, la aparta respekto, kiun ili havis por sia baptopatro kaj baptopatrino. Ĉi tiu sociologio de nigra konvertiĝo estis akompanata de politika kulturo de rezisto, kiu disvolviĝis kune kun la kulturaj praktikoj de la kristana religio, samtempe tirante multajn el siaj konsistigaj elementoj el ĝi. Ĉi tiu politika kulturo atingis sian plenan floradon dum la sklava revolucio, kiu erupciis en 1791, kaj unu el kies esencaj karakterizaĵoj estis ĝia opozicio al la senreligieco kaj antiklerikalismo de la Franca Revolucio.

Revolucio kaj Politika Pragmatismo de la Eklezio

Pli detale rigardante, oni observas, ke ia inversigo de la politika, socia kaj jura realeco devenanta de la Franca Revolucio okazis en la mensoj de la sklavigitaj masoj, kaj tio malprofite al la kolonia reĝimo, kiu estis kondamnita al totala subfosado. Por la sklavigita persono, la persona ekvacio estis simpla: se la koloniaj aŭtoritatoj subpremis ilian liberecon ŝajnigante aliĝi al la principoj de la revolucio adoptante ĝiajn instituciajn formojn, la reĝo reprezentis la solan garantianton de ilia aspiro vivi libere. Tial ili montris la insignojn de reĝeco...

En kunteksto kie, en Francio, la publika opinio estis profunde flamanta kontraŭ la Katolika Eklezio kaj ĝiaj pastroj, kaj kie persekutado, masakroj, eksproprietoj, sakrilegio kaj vandalismo fariĝis la ĉiutaga sorto de la Eklezio, la pastraro de Sankta Domingo ne povis ne senti sin same minacata. Ili devis preni starpunkton rilate al la diversaj protagonistoj, sed finfine elektis la flankon plej pretan antaŭenigi la daŭrigon de katolika kulto en la kolonio kaj konservi la rajtojn kaj privilegiojn de la Eklezio.

Potenco, Religio kaj Koloniigo sub la Ancien Régime - La Eklezio en la Kolonia Socio de Saint-Domingue, 17-a-18-a jarcentoj, Jean Fritzner Étienne, Éditions des Presses Universitaires de Rennes, 281 paĝoj, €25

KULTURO DE AMBIGUECO, ALIA RAKONTO PRI ISLAMO

De Tomaso Bauer

La ambigueco de deziro En la universaleco de Okcidenta Racio, ekzistas ĉi tiu divido, kiu estas la Oriento: La Oriento, pensita kiel la origino, revita kiel la kapturiga punkto, el kiu naskiĝas nostalgioj kaj promesoj de reveno, La Oriento ofertita al la koloniiga racio de la Okcidento, sed senfine nealirebla, ĉar ĝi ĉiam restas la limo: Nokto de la komenco, en kiu la Okcidento formiĝis, sed en kiu ĝi desegnis dividlinion, La Oriento estas por si ĉio, kion ĝi ne estas, kvankam ĝi devas serĉi tie tion, kio estas sia primitiva vero.

Michel Foucault

Jen verko en la germana, tradukita en la francan, kiu estas nekredible interesa kaj kiu revizitas kelkajn vidpunktojn kaj faktojn pri Islamo, kio perfekte konvenas ene de liberpensa koncepto de raciisma ekzegezo.

Per " ambigueco ", la aŭtoro celas, ke la skribaĵoj de Islamo povas havi plurajn eblajn legadojn kaj interpretojn, kaj ke ĉi tio estas la fundamento mem de Islamo, kiu postulas la konfrontiĝon de analizoj. Ĉi tio neniel implicas " dubindan " kontraste al " unuindan ". Ĝi tute kontraŭas la okcidentan kaj iom kolonian vidpunkton, kiu celas vidi en la Korano kaj la Haditaj monolitajn blokon de ĉi tiu vera Monoteismo.

La sola vera Monoteismo, male al Judismo (memoru ke " Elohim " estas ina pluralo) kaj Kristanismo (vera Politeismo kiu faras ĝin vera Samariano de Kredo, kie " Sanktulo " troviĝas abunde por ĉio kaj ĉiutage!). Ĝi devenas de la sola vera kristana Monoteismo, Arjanismo , kaj tial Islamo disvastiĝis tiel facile en la landoj kie ĉi tiu doktrino regis supere.

Islama monolitismo vere aperis nur dum la 20-a jarcento, pro politikaj kialoj, precipe pro la malakcepto de koloniismo. Por iuj, ĝi estis konceptita kiel armilo de milito: a

Unu malamiko, unu respondo. Historiistoj malakceptis la faman Batalon de Poitiers (kiu neniam okazis) kie Karolo Martelo venkis la arabojn.

Ĉar la saracenoj armeoj ne havis la saman Koranon – ekzistas almenaŭ 7 malsamaj legaĵoj de la Baza Teksto (7 ahrud – iuj parolis pri 7 000 malsamaj transskriboj por alveni al ĉi tiuj 7 kanonikaj versioj, ekzistas ankaŭ 7 versioj de la Biblio laŭ la malsamaj kristanaj religioj) kaj ili disputis pri kiu estis la ĝusta kaj per kiu preĝi, la malordo estis tia, ke ĝi malhelpis ajnan unuecon en la trupoj, kio igis la emiron de al-Andalus, Abd al-rahmân al-Ghâfiqî, forigi la tendaron.

Eĉ hodiaŭ, debato daŭras inter tiuj, kiuj kredas, ke la Korano estis kreita, kaj tiuj, kiuj pledas por ĝia nekcreita naturo. " Kreita" signifas "homan verkon", dum "nekcreita" indikas "dian verkon" diktitan al Mohamedo fare de la Arkianĝelo Gabrielo (Ĝibril). Sed kiel oni povas unuigi ĉi tiun koncepton kun la fakto, ke ekzistas almenaŭ sep malsamaj versioj de la teksto?

La verko de Thomas Bauer estas simple mirinda pro sia klareco de esprimo kaj la scio, kiun ĝi transdonas. Se la unua parto ŝajnas malfacila, tio estas ĉar ĝi celas difini esencajn konceptojn por la sekvaĵo, kiu laŭvorte kondukas vin sur vojaĝon.

Li klarigas sian koncepton de Ambigueco jene: " Personeco maltolerema al ambigueco 'inklinas al tre klaraj solvoj kaj tro hastaj kaj definitivaj juĝoj (ofte ignorante la realecon) kaj emas akcepti aŭ malakcepti aliajn individuojn sen rezervoj kaj sen ambigueco laŭ senmotiva maniero.' En sia pionira artikolo de 1949, Else Frenkel-Brunswick elstarigas ligan inter rasismo kaj maltoleremo al Ambigueco ."

En noto, li citas Ross Brann pri islama Hispanio: " En socio konsistanta el ses apartaj etno-religiaj komunumoj (judoj,

Araboj, berberoj, hejmantoj de la Iberia Duoninsulo konvertitaj al Islamo kaj iliaj posteuloj, arabigitaj andaluzaj kristanoj, kaj eŭropaj sklavsoldatoj,

Estas kompreneble, ke la percepto, se ne la realo, de kultura ambigueco estis ĝeneraligita .

La demando pri la apartigo de la spirita kaj la tempa.

El la 6 236 versoj nuntempe registritaj, nur 200 ĝis 500 enhavas jurajn preskribojn de islama juro. Islama juro tute ne estas la sumo de ĉiuj ordonoj de Alaho. La kvin devigaj preĝoj ne estas menciitaj en la Korano, tamen ili estas prezentitaj kiel unu el la sep kolonoj de Islamo. "Denove, ni vidas, ke la jura sistemo en la islama mondo ne estas subsistemo de pli alta sistemo, nome tiu de religio. "

Simile, por subteni sian tezon, ke la " civila socio " en la araba-islama mondo ne bezonis apartigon inter la spirita kaj la tempa (ŝtato kaj eklezioj), preparitan de " renesanco " kiu komencis deĵeti la ankrojn de religio, la aŭtoro diskutas medicinon.

La nocio de " islama medicino " estas profunde malsaĝa, ĉar ĝi farus ĝin subsistemo de religio. Ne necesis " apartigo ", ĉar ili neniam estis unuiĝintaj. Teologoj havis neniun influon pri medicino kaj malsano. Ili estis du apartaj mondoj: " La medicinaj traktatoj de Isaac Israeli kaj Maimonido tute ne diferencas de tiuj de islamaj aŭtoroj. " La referencoj estas paganaj: Galeno (129-216 a.K.) kaj la morala precepto estas la Ĵuro de la same pagana Hipokrato (460-377 a.K.).

La aŭtoro ankaŭ deklaras: " Meyerhof (germana kuracisto kaj historiisto) kaj Schacht (german-brita islama akademiulo) asertas, ke greka medicino kaj sciencoj ĝuis grandan prestiĝon inter intelektuloj, inkluzive de religiaj figuroj, kun tre malmultaj kontraŭuloj (precipe inter la Hanbalioj) kies sintenoj ne influis la disvolviĝon de scienco. Eĉ decide senreligia liberpensulo kiel al-Irbili (islama intelektulo, ĉ. 1284 - ĉ. 1349) estis - kun unu escepto, kaj ne surprize - alte estimata de ĉiuj kleraj homoj, inkluzive de la Hanbalioj (Hanbalismo, kune kun la Malikia, Hanafisma kaj Ŝafisma skoloj, estas unu el la kvar skoloj de jurisprudenco (madhhab) de Sunaismo). " Fonto: Vikipedio

La kreskanta influo de okcidenta premo, precipe per koloniismo, havis multajn malutilajn efikojn sur la araba-islama mondo kaj ĝia kulturo. Ekzemple, samseksemo eĉ ne estis konsiderata demando ĝis la 19-a jarcento; oni konsideris senutile eĉ esplori ĝin. Estis la Okcidento, kiu, rigardante ĉi tiun sintenon kiel devion devenantan de personeca perturbo, transformis ĝin en pure eksportitan problemon. La Okcidento internaciigis sian koncepton de " ĝusta sekseco ", kune kun ĉiuj siaj rilataj fantazioj pri la Oriento.

Simile, se la arabaj mezaj klasoj pli emas senti sin reprezentitaj de islamaj partioj, tio devenas de ilia percepto, ke la araba burĝaro kaj la armeo estas tute koruptitaj de la Okcidento. Reage, ili trovas sin pli aligitaj kun islamistoj, kiuj tute malakceptas la "civilizon " truditan al ili per armila forto kaj rabado. Thomas Bauer kredas, ke ĉi tiu speco de " sekularismo " ne alportos pli da demokratio al la Proksima Oriento.

Kiel povas Imperiismo, rifuzante permesi al arabaj popoloj decidi sian propran estontecon kaj sian rajton je memdetermino, ne vidi, ke sekularismo, kiel ĝi estas prezentita, estas fakte koloniisma kontraŭargumento anstataŭ porti sian veran signifon: la kompletan emancipiĝon de la homaro?

Li ankaŭ rimarkas, ke Islamo anstataŭigis la " Orientan Blokon " en la imago de la reakcia Okcidento, kaj ke mem-proklamitaj "Fakuloj pri Islamo" multiĝas: " Librejaj tabloj nun estas amasigitaj per libroj, kies aŭtoroj ne kapablas legi eĉ unu literon de la araba alfabeto kaj konas la islaman mondon nur per kelkaj restadoj en tunizia ferilokkvartalo — kio ne malhelpas ilin pretendi klarigi la veran naturon de Islamo ." En Francio, ekzistas ankaŭ " Korsikaj Specialistoj ", kiuj prezentas sin kiel tiaj simple ĉar ili iam metis siajn strandtukojn sur strandon en Ajaccio.

Eltiraĵoj el la verko de Thomas Bauer

Anstataŭ parafrazi, ŝajnas al mi plej bone citi tre longajn eltiraĵojn el ĉi tiu grava verko.

Tekstoj, Agoj kaj Ambiguaj Lokoj

Ĉi tiu ebleco kompreni eventojn laŭ diversaj manieroj estas ĝuste tio, kio igas ilin ambiguaj. Tial ni povas paroli ne nur pri tekstoj, sed ankaŭ pri agoj aŭ lokoj. La esenca ambigua teksto estas, kompreneble, la Korano. Dum necesis nuntempaj filologoj por ekipi la Biblion per kritika aparato, kiu konsideras ĝiajn variaĵojn, la klasika kompreno de Islamo konceptas la Koranon kiel tekston ampleksantan ĉiujn ĝiajn variaĵojn. Ĉi tiuj variaĵoj, malproksime de esti nuraj akcidentoj de transdono, efektive estas parto de la teksto mem. La samo validas por ĝia nekomprenebleco.

Dum la moderna filologo supozas, ke el du eblaj interpretoj de biblia pasaĵo, almenaŭ unu estas nepre malvera, la islama ekzegezisto, sen esti malinstigita de sia rigora laboro de scienca interpretado, deiras de la principo, ke la nekomprenebla naturo de certaj pasaĵoj konsistigas internan kvaliton de la sankta teksto, neeviteblan kaj volitan de Dio, kvazaŭ dia aparato kuraĝiganta la homaron konstante reveni al la dia teksto, tiel ofertante al ili la ŝancon testi sian scion kaj sagacecon. Tial, la skeptiko, per kiu islamanoj tradicie rigardas la tradukon de la Korano, ne estas klarigita per mallarĝanima dogmismo, sed per la timo pri perdo de ambigueco en iu ajn tradukprocezo. [...]

Dum la regado de la talibanoj en Afganio, okcidentaj amaskomunikiloj ofte asertis, ke la talibanoj volis redoni Afganion al la " Mezepoko ", precipe ĉar ili ŝtonumis adultulojn kaj malpermesis muzikon. Ĉi tiu aserto perfekte konvenas al la rakonto, ke fundamentismo estas ekstrema formo de tradiciismo. Tamen, en tio, kion Eŭropo nomas la Mezepoko, muziko ne estis malpermesita en Baĥo aŭ Herar, kaj adultuloj ne estis ŝtonumitaj tie.

Efektive ekzistis juraj manlibroj enhavantaj paragrafon pri ŝtonumado pro adulto. Sed ĝia praktika apliko samtempe fariĝis nebla per serio de aliaj regularoj. Kaj juraj opinioj deklarantaj muzikon malpermesita estis kontraŭpezitaj per eĉ pli granda nombro deklarantaj ĝin plaĉa al Dio. En ĉi tiu penetranta ambigueco - kun abundo da neaplikeblaj leĝoj kaj konfliktaj juraj opinioj -

kontraŭdira - la vivo estis multe pli agrabla dum pluraj jarcentoj (kaj iuj ne povis ne rimarki sarkasme, ke nenio pli bona povus okazi al la afganoj ol " reveno al la Mezepoko ").

Fronte al moderneco, tiu ŝajna malstrikteco en la apliko de leĝoj jam ne ŝajnis akceptebla. Tiel restis du vojoj al solvo, ambaŭ netoleremaj al ambigueco: la moderna, por-okcidenta vojo, kiu celas la forigon de ĝenaj regularoj, kaj la fundamentisma vojo, kiu pledas por ilia apliko. Kvankam ĉi tiuj estas du kontraŭaj pozicioj, pli proksima ekzameno rivelas, ke ili tamen estas proksime rilataj, ĉar ambaŭ devenas de sinteno kontraŭa al tradicio kaj malamika al ambigueco. [...]

La Islamigo de Islamo

“ Kristanismo senigis nin je la heredaĵo de antikva kulturo, kaj poste ĝi senigis nin je tiu de la kulturo de Islamo. La admirinda maŭra kulturo de Hispanio, kiu, esence, estas pli proksima al ni, kiu pli parolas al niaj sentoj kaj gustoj ol Romo kaj Grekio, estis piedpremita [...], kaj kial?”

Ĉar ĝi ŝuldis sian originon al noblaj instinktoj, al virecaj instinktoj, ĉar ĝi diris jes al la vivo, kaj krome kun la malofta kaj rafinita grandiozezo de la maŭra vivo !

Friedrich Nietzsche

Kiam oni diskutas pri la islama mondo, oni preskaŭ ĉiam aŭdas, kun granda certeco, ke Islamo faras neniun distingon inter la religia kaj la sekulara, kaj eĉ ke, reale, ne ekzistas sekulara sfero, ĉar Islamo trapenetras kaj regas ĉiujn aspektojn de la vivo. Ĉi tiu antaŭjuĝo pri Islamo estas probable tiu, kies efikoj estis la plej detruaj.

En Eŭropo, la apartigo inter la tempa kaj la religia – aŭ pli precize la emancipiĝo de la tempa de la dominado de la religia – estas konsiderata la baza postulato de moderneco.

Aserti, ke tiu distingo ne nur neniam okazis en la historio de Islamo, sed estas eĉ tute fremda al la esenco de tiu religio, plifortigas la ideon, ke Islamo, principe, ne estas kongrua kun moderneco.

Islamismo, tial, restus eterne limigita al la Mezepoko, ĉar " dum la tuta Mezepoko, religio restis la ĉefa intereso de la homaro ." Oni povas facile imagi la sekvojn de tia konvinko sur la rilatojn de Okcidento kun islamanoj kaj kun la islama mondo.

En ĉi tiu kazo, ne estas tiel malfacile malkovri ĉi tiun antaŭjuĝon: tute nature, montriĝas, ke multaj aspektoj de la tiel nomata " islama " kulturo ĉiam eskapis la tenon de religio. Homoj sciis distingi inter mondaj aferoj kaj religiaj aferoj. Multaj havis interesojn malproksimajn de religio. [...]

La dua problemo kuŝas en la fakto, ke Religio mem estis diferencigita laŭ tre kompleksa maniero (kvankam tio povas esti misgvida maniero diri tion, ĉar ĉiuj terminoj kaj formuloj uzataj por priskribi la rilaton inter Religio kaj la Mondo estas analizitaj tra la prismo de eŭropa sperto; aplikitaj al la mezorienta kulturo, ili neeviteble kondukas al distordita perspektivo).

Mezoriantaj socioj, komencante kun la islama historio, montras kaj altan gradon de labordivido kaj diferencigon de sociaj sistemoj, kiun oni trovas nur kompareble en Eŭropo en la moderna epoko. Ĉi tiu diferencigo ne nepre sekvas la samajn liniojn kiel en moderna Eŭropo. En la Mezoriento, la dikotomio inter religio kaj sekularismo ludas malpli signifan rolon, ne ĉar religio estas ĉieesta, sed ĉar ĝi estas nek administrata nek difinita de eklezia hierarkio.

Male, ene de ĉiu sistemo, ĝi alprenas sian propran apartan funkcion kaj tial ne ekzistas kiel " religio ", kiu konsistigus sistemon ampleksantan ĉiujn aspektojn de la socia vivo. Estas vere, ke la islama mondo ĉiam distingis inter dĥn (religio) kaj dunyā (la mondo), sed ĉi tiu opozicio estas perceptita alimaniere ol tiu, kiu regas en Eŭropo, kie juro, politiko, medicino, literaturo, ktp., sukcesis diferencigi kiel aŭtonomaj sistemoj de la socio nur post liberiĝo de la dominado de la Eklezioj kaj instituciigita religieco: la diferenco inter Religio kaj Socio estas, en ĉi tiu kazo, fundamenta. En la islama mondo, ne ekzistas Eklezioj, kiuj tenas suverenecon pri religiaj aferoj. Tial la evoluo estis en la kontraŭa direkto. [...]

Tamen, konsiderante la enecan pluropon de klasika Islamo, estas tute malkonvene paroli pri "islama ortodokseco", krom se oni adoptas tre larĝan interpreton. Se oni insistas uzi tian probleman terminon, ĝi devas almenaŭ esti aplikata ĉefe al la fluoj, kiuj konsistigas la plimulton, kaj al tiuj, kiuj "formas la realecon", kio ĝuste ne validas por la fervoraj kontraŭuloj de logiko.

Sekve, la tezo de Plessner, kiu kondamnas "la persistan kaj neŝanceblan opozicion de la domina ortodokseco al la antikvaj sciencoj", estas ankaŭ malaktuala.

Ĝi baziĝas nur sur malhonesta aliro, kiu egaligas "islaman ortodoksecon" kun malgranda grupo de aparte skrupulaj fervoruloj, plejparte de hanbala deveno. Ni devas ĉesi kulpigi islamajn akademiulojn pri la malrapida evoluo de la natursciencoj en la islama mondo.

Kiel ofte okazas, la respondo kuŝas en la Okcidento: ĝi estas respondo al la demando, kial ĝuste en la Okcidento, kaj nur tie, ekestis tia urĝa bezono pri scienca scio en iu momento. Tamen estas certe, ke akademiuloj en la islama mondo neniel povas esti respondecaj pri la fakto, ke tiu ĉi demando ne manifestiĝis kun la sama urĝeco en la islama mondo.

"La islamigo de Islamo" ne nur kondukas al miskomprenoj pri la historio de la islama mondo, sed ankaŭ kontribuas al distordado de la okcidenta vidpunkto pri la nuntempa islama mondo, distordado kiu estas unuflanke kalkulita kaj politike motivita, sed aliflanke sekvas propran dinamikon kiu eskapas ĉian kontrolon.

Estas vere, ke iuj islamanoj mem estas viktimoj de ĉi tiu procezo de "islamigo de Islamo" kaj subtenas la ideon de plene islama socio. Tamen, eĉ la plej fundamentismaj islamistoj estas ankaŭ movataj de motivoj, kiuj kuŝas preter religio.

Tiel, la membroj de palestina Hamas ne nur estas movataj de la revo pri islama ŝtato, sed ankaŭ (kaj ĝenerale ĉefe) de naciisma fervoro. Tamen, en okcidentaj amaskomunikiloj, la mencio de Hamas ĉiam estas akompanata de la esprimo "radikala islamisto" kaj ĉiam estas reduktita al ĝia religia aspekto sole. Efektive estas neeble negoci kun "Batalantoj de Dio" (okcidenta termino) kiuj batalas por la "Urbo de Dio" (termino kreita de Aŭgusteno de Hipono) kun la espero morti kiel martiroj por esti rekompencitaj, en la postvivo, de la Virgulinoj de la Paradizo.

Okcidentaj amaskomunikiloj volonte elsendas eltiraĵojn el filmetoj de suidaj bombistoj, kiuj verŝajne plifortigas ĉi tiun ideon. Male, la multe pli multnombraj politikaj deklaroj, amase publikigitaj de la plej ekstremismaj organizaĵoj mem kaj prezentantaj tute raciajn politikajn argumentojn, estas ignorataj ĉar ili postulas diskursivan debaton.

Dum eŭskaj aŭ korsikaj separatistoj, kiuj dum jardekoj estis malantaŭ la vasta plimulto de teroristaj atakoj en Eŭropo, estas tamen agnoskitaj kiel havantaj politikan celon, kies postulojn oni traktas politike, islamismo estas anstataŭe prezentita kiel neracia kaj demonia minaco, imuna al iu ajn racia diskuto.

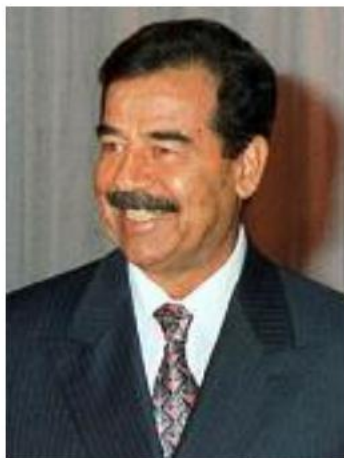
Jen la diferenco inter ĉi tiuj du formoj de fanatikeco: politika fanatikeco estas difinita kiel la strebado al politikaj celoj preter tio, kio estas akceptebla, sed kiu, pro la politika naturo mem de siaj celoj, povas esti konsiderata, principe, kiel pelita de racie kompreneblaj motivoj. Ni malaprobis, ke eŭsko aŭ korsiko sin dediĉas al la sendependeco de sia teritorio, oferante vivojn por ĝi. Sed la afero, kiun ili defendas, ne estas, principe, fermita al racia argumento. Intertraktadoj ofte malsukcesas, sed ne perdiĝas dekomence.

Religia fanatikeco estas tute alia afero. Ĝi estas esence neracia, psikologia perturbo pli ol ideologia deviaco, kaj spitas ĉian racian kontrolon. Sekve, la celoj de religiaj fanatikuloj ne povas esti kundividitaj aŭ negocitaj. Laŭ ĉi tiu rezonado, estas klare, ke intertraktado kun islamistaj organizoj estas nebla kaj ke iliaj politikaj argumentoj estas nur pretekstoj; tial, oni ne devus dialogi kun ili.

Jen ni vidas la revigliĝon de la mekanismo, kiu kondukis al la " fremdiĝo " de la islama mondo en la kolonia diskurso. La alia estas la esenca fremdulo, nealirebla por niaj raciaj argumentoj, kiu sekve ekskludas ilin kiel interparolantojn. Ili do ne povas esti subjekto, kun kiu ni povas interagi, sed nur pasiva objekto submetita al sia propra konduto. Kaj en pasinta kolonia diskurso kaj en la nuna politika diskurso, la "islamigo de Islamo " montriĝas la ĉefa instrumento por fremdigi la kontraŭulon.

La situacio en Irako post la usona invado en 2003 provizas multajn ekzemplojn de la detruo kaŭzita de ĉi tiu strategio. Antaŭ la milito, la reĝimo de George Bush jam pravigis sian atakon kontraŭ Irako, malobeante internacian juron, asertante, ke Saddam Hussein subtenis islaman terorisman kaj estis ligita al Al-Kaida. Ĉi tiu aserto estis certe absurda, sed multaj kredis ĝin ĉar ĝi kongruis kun la bildo de islama mondo dominata, aŭ almenaŭ infiltrita, de fanatikaj islamistoj. La milito estis tiel vendita kiel " milito kontraŭ teroro ", kiam fakte ĝi

estis milito por teroro, kiel baldaŭ klariĝus.

Kiam irakanoj komencis rezisti la torturon kaj murdojn faritajn de la okupaciaj fortoj, ĉia rezisto estis kondamnita kiel " islamisma terorismo ". Neniu distingo estis farita inter la abomenaĵoj de Al-Kaida kaj la naciisma rezisto. Kuraĝe, la germana politikisto kaj eseisto Jürgen Todenhöfer esploris propraokule la kompletan malveron de ĉi tiu propagando. Li alvenis al la konkludo...

Estas ankoraŭ maltrankvilige, ke estis pli da kristanaj batalantoj ol da al-Kaida teroristoj en la Iraka Rezisto.

Ankaŭ li konkludis, ke la ĝusta maniero alproksimiĝi al la fenomeno de islamisma perforto ne estas demonigi ĝin neracie, sed ekzameni ĝiajn politikajn celojn: Ĉu la okcidenta kontraŭterorisma politiko ne malsukcesis en la lastaj jaroj ĝuste ĉar la plej multaj politikistoj neniam serioze konsideris la fenomenon de terorismo? La raporto Baker-Hamilton sarkasme observas, ke en Usono, preskaŭ ĉio estas konata pri la eksplodaĵoj uzataj kontraŭ soldatoj. Sed preskaŭ nenio estas konata pri la homoj, kiuj detonacias ilin, nek pri iliaj motivoj. [...]

La usona invado de Irako subtenis la strategion de " islamigado de Islamo " almenaŭ tri fojojn en malsamaj kuntekstoj. Unue, la "islamigado " de Saddam Hussein funkciis kiel preteksto por milito. Due, la tuta, ekstreme heterogena Rezisto kontraŭ la brutala usona okupadpolitiko estis " islamigita " sub la etikedo de " islamisma terorismo ", tiel malhelpante ĉian eblecon de racia diskuto pri la kaŭzoj kaj celoj de la Rezisto. Fine, la tuta lando estis " islamigita ", kun siaj loĝantoj reduktitaj al sia religia aparteno al unu el la diversaj branĉoj de Islamo.

La tuta politika sistemo aliĝis al tiuj konfesiaj strukturoj.

Tiel fine realiĝis la vizio de tute religia islama mondo. Irako, post sia propra maniero adopti okcidentajn modelojn, fariĝante la plej sekulara araba ŝtato, transformiĝis en islaman konfesian ŝtaton per mediacio de okcidenta ŝtato, io kio, antaŭ modernaj tempoj, neniam okazis en ĉi tiu formo dominata de religio.

Kaptitaj de la ideologio de la " Islamigo de Islamo ", aŭ intence ekspluatante ĝin, la usonaj okupantoj decide kontribuis al la islamigo kaj sektiĝo de Irako, samtempe malfermante novan agadkampon por islamisma terorismo. Konsiderante la sangajn sekvojn de ĉi tiu " Islamigo de Islamo ", ŝajnas al mi esence, multe pli ol pure intelekta esplorado, demandi ĉu estas konvene paroli pri "Islama Kulturo " aŭ ĉu eble ne estas tempo konsideri malislamigon de la terminologio ligita al ĉi tiu kulturo por transdoni pli nuancitan percepton de la tiel nomata " islama " mondo. [...]

Vortoj kun kontraŭaj signifoj

En la araba-islama mondo, la apudmeto de sekulara kaj religia diskurso, kiel ni vidis en la antaŭa ĉapitro, ne estas la rezulto de longa evoluo. Ĝi estas ĝia deirpunkto. Efektive, sen eĉ mencii la influon de grek-romia kaj persa antikveco, estas klare, ke la araba kulturo baziĝas sur du fundamentoj. Unu el ĉi tiuj estas firme enradikiĝinta en religio, nome Islamo, kun la Korano kaj la biografio de la Profeto, dum la alia estas sekulara kaj bazita sur antaŭislama poezio.

Ambaŭ estas same gravaj kaj, en la fruaj jarcentoj de la disvolviĝo de la arab-islama kulturo, ili ellasis kompareblan kvanton da kultura energio. Tamen, pro la procezo de "Islamigo de Islamo" priskribita en la antaŭa ĉapitro, la intereso pri la sekularaj radikoj de la arab-islama kulturo malkreskis dum la 20-a jarcento. La plej multaj verkoj publikigitaj hodiaŭ pri la originoj kaj frua historio de Islamo jam ne plu mencias ilin. [...]

Kun la adopto de Islamo, la araboj akiris siajn proprajn sanktajn skribaĵojn en la araba lingvo kaj "modernan" - tio estas, monoteisman - religion, kiu estis nek juda nek alianciĝis kun iu ajn el la diversaj rivalaj kristanaj konfesioj. La araboj nun povis rekonektiĝi kun siaj iamaj religiaj lojalecoj, sekvi komunan araban tagordon sub la standardo de Islamo, kaj kontraŭstari la iamajn grandajn potencojn kiel forton en si mem. Nur post la islamigo de la araboj, parte trudita per forto, la programo formulita de 'Amr ibn Kuldum kaj aliaj antaŭ-islamaj poetoj povis esti efektividita. Tiel, la religio de Islamo ne kaŭzis la konkerojn; ĝi nur ebligis ilin.

La historia momento estis oportuna, kaj la sukceso estis resona. Granda parto de la Orienta Romia Imperio kaj la tuta Persa Imperio fariĝis, post kelkaj jardekoj, parto de imperio, kiu prezentis sin ĉefe kiel la araba posteulo de la imperioj de la antikveco. La konvertiĝo de la ne-araba loĝantaro tute ne estis celita; tute male.

Ĉiu, kiu deziris iĝi islamano, unue devis aliĝi al araba tribo kiel "kliento": oni devis iĝi araba antaŭ ol iĝi islamano. Tio sole montras, ke religia fanatikeco ne povis esti la mova forto malantaŭ ĉi tiuj konkeroj. [...]

Estas surprize, ke la milita agado de la araboj okupis tiom da historiistoj, dum la arabigo de la administrado, fakte multe pli miriga, estis tiel malofte elstarigita. Tamen, la Araba Imperio estis konstruita almenaŭ tiom per la plumo kiom per la glavo. En Eŭropo, daŭris plurajn jarcentojn por ke diversaj popollingvoj anstataŭigu la latinan kiel la lingvo de administrado, kaj nur en la 18-a kaj 19-a jarcentoj komuna lingvo establiĝis ene de la diversaj administraj organoj de ĉiu lando.

Kio daŭris jarmilon en Eŭropo okazis post nur kelkaj jardekoj en la araba Umajida Imperio.

La tuta administrado de la Imperio, de Atlantiko ĝis Induso, uzis unuecan skriban lingvon ekde la fino de la 7-a jarcento, kiu ne nur establis sistemon de normigitaj formoj, sed ankaŭ ebligis la aperon, en la persono de 'Abd al-Hamid al-Katib (ĉ. 66-132/685-750), de oficisto kapabla skribi leterojn kun perfekta stila majstreco, kiu servus kiel estetika modelo por la venontaj jarcentoj.

Tiel, apenaŭ pli ol cent jarojn post la morto de la Profeto, la araboj sukcesis trudi unuforman, funkciajn kaj, krome, estetike plaĉan administran lingvon tra la tuta Imperio. El ĉiuj mirakloj de la arab-islamaj konkeroj, ĉi tiu estas eble la plej granda. [...]

En la antaŭkolonia Proksima Oriento, ambigueco ne nur estis tolerata, ĝi eĉ estis konsiderata dezirinda. La ambicio de la ekzegezisto estis trovi kiel eble plej multe da signifo en teksto. La leksikografo kolektis kiel eble plej multajn vortojn kun kontraŭaj signifoj. Literaturaj figuroj konstante kreis ambiguecon, pelataj de la plej granda pasio.

Ili klopodas krei tekstojn, kiuj kunigas kiel eble plej multajn signifojn en la plej malgranda ebla spaco. [...]

Multe pli spektaklaj, tamen, estis la okcidentaj reagoj al la sekso de la "Oriento", aŭ al la fantazioj, kiujn ĝi eble vekis en la Okcidento. Kompreneble, ĉi tiu okcidenta intereso tute ne egalas intereson

ekvivalento por okcidenta sekseco, nek efektive por iu ajn alia fremda sekseco. Antaŭ la mezo de la 19-a jarcento, la Okcidento fariĝis sufiĉe potenca por trudi siajn proprajn diskursojn pri sekseco al la resto de la mondo. De tiam, la Oriento jam ne estis nur fonto de ekscito (en ĉiu senco de la vorto) por la Okcidento, sed ankaŭ objekto de eduka agado.

Ekde tiam, ne ekzistis diskurso pri sekseco en la araba mondo (nek aliloke, sendube) kiu ne estas rekta reago al la Okcidento, aŭ esence modelita laŭ ĝi. Kaj estas en la sfero de sekso, ke la hegemonia potenco de okcidentaj diskursoj fariĝas plej evidenta, ĉar ĝia influo etendiĝas al la plej privataj aspektoj de la homa vivo. Se modernaj arabaj diskursoj pri sekso montriĝas reago al okcidentaj diskursoj, kiel povus diskursoj pri diversaj interpretoj de la Korano kaj politikaj ideoj ne, a fortiori, simili tiajn reagojn? [...]

La historio de sekso en la Okcidento estas la historio de grandskala lukto kontraŭ ambigueco, sed unu kiu nur kondukis al ĉiam novaj ambivalencoj kaj malklarecoj. Ĝia deirpunkto estas la ambivalenca sinteno de kristanismo en la malfrua antikveco, kaj poste en la Mezepoko, rilate al la seksa ago, kiu certe estis neevitebla por certigi la daŭrigon de la homaro, sed kies lasciva praktiko estis konsiderata peko inda je kondamno, pro kiu oni devis atendi la plej terurajn punojn de Infero.

En katolika Eŭropo, konfeso estis la rimedo por malimpliki la nesolveblan ambiguecon de la ago de generado, kiu estis unuflanke legitima, sed ankaŭ fonto de peko pro la plezuro, kiun ĝi kaŭzis. Ĉiu ago devis esti priskribita precize, ĉiuj emocioj akompanantaj la agon priskribitaj kun precizeco, por malkovri la plej etan spuron de kulpa volupto. Ekde la dua duono de la 16-a jarcento, eĉ laikoj (membroj de la nereligia popolo, ne " neordinataj religiuloj " - NDCE) devis konfesi regule kaj submetiĝi al la trudaj demandoj de pastroj.

“ Konfesmanlibroj instruas pastrojn demandi insistajn demandojn, precipe al virinoj, pri alprenitaj seksaj pozicioj, iuj ajn provoj de la viro eviti ejakuli en la virina vazo, kaj aliaj korpaj praktikoj konsiderataj degradaj. ” Ĉi tio kontrastas kun praktikoj en la Proksima Oriento kaj aliloke,

En la Okcidento, oni instruis al ni konstante analizi nian propran seksecon kaj fari moralan taksadon de ĝi.

Ĉiu izolita ago estis tiel ŝargita per ambigueco, kiun oni devis zorge eviti, ĉar oni tiam devus esplori, ĉu oni plenumis nur geedzajn devojn aŭ ĉu iu malpermesita deziro kaŝiĝis tie - ĉu ĉiu ago situis ĉi-flanke aŭ aliflanke de la malforta limo distinganta devon kaj kondamnon.

La sekularizado de la Okcidento, kiu sendube ŝuldas multe pli al la deziro eskapi eklezian seksan moralecon ol al la ideoj de kelkaj klerismo-filozofoj, alportis malmultan helpon. [...]

En la debatoj ĉirkaŭ la aliĝo de Turkio al la Eŭropa Unio, la demando ĉu ekzistis islama Makiavelo kaj islama Renesanco eĉ ne estas levita. Por la eksa germana kanceliero Helmut Schmidt, la supozebla neekzisto de fenomeno komparebla al la eŭropa Renesanco sufiĉas por konsistigi gravan argumenton kontraŭ la akcepto de Turkio al la Eŭropa Unio.

En teksto kun la elokventa titolo, " Ĉu turkoj estas eŭropanoj? Ne, ili ne povas esti parto de ĝi, " Helmut Schmidt argumentas: " Islamo ne spertis la evoluojn decidajn por la eŭropa kulturo, kiuj estis la Renesanco, la Klerismo kaj la disiĝo de spirita kaj politika aŭtoritato. Estas ankaŭ pro ĉi tiu kialo, ke Islamo ne povis enradikiĝi en Eŭropo. "[...]

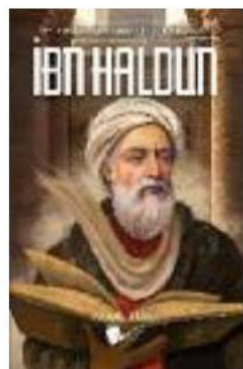
Tamen, estas facile montri, ke, kontraŭe al la kredo de Helmut Schmidt, la historio de Islamo, preskaŭ en sia tuteco, montras tre klaran " apartigon de spirita kaj politika aŭtoritato ". Islamaj regantoj preskaŭ neniam enmiksiĝis en diskutojn inter teologoj, kaj eĉ se ili sukcesis konvinki Muftion, kiu eldonis favoran atestilon, tio ne signifis, ke aliaj akademiuloj akceptus tian fatvon. Koncerne la influon de regantoj sur la difinon de dogmoj aŭ ahkam en islama juro, ĝi estis neekzistanta, dum teologoj, siaflanke, ĝenerale klopodis resti kiel eble plej malproksimaj de politiko. [...]

Sekve, al la islama mondo tute ne mankas "

Renesanco en kiu Makiavelo jam rekonsideris la koncepton de Dia Ordo kun daŭraj konsekvencoj favore al la

regado de homo memstare, nek la tradicio de la Kontrakta teorio de eŭropa moderneco ", kaj estas tute malĝuste argumenti, ke en la islama mondo, " la teocentra mondkoncepto ne estis, aŭ ne sufiĉe rilate al la legitimeco de regadoformoj, anstataŭigita per antropocentra mondkoncepto ".

La malo estas vera. Jam en la 14-a jarcento, ekzistis regantoj en la islama mondo, kiuj ne konsideris sin religiaj gvidantoj kaj kiuj, ekzercante sian potencon, rilatis al pure sekularaj kriterioj; sed ankaŭ ekzistis skribaĵoj, kiuj

teorie formulis sekularajn konceptojn pri politiko kaj potenco. En ĉi tiu jarcento, antropocentra vizio de historio, en kiu " homoj estas inter si " (Kersting), subestas verkojn kiel tiuj de Ibn Nubata aŭ Ibn Haldun. Ĉi tiuj aŭtoroj, tamen, ne estas ĉe la marĝenoj de la socio, sed okupas ĝian centron.

Iliaj tekstoj ne atingas marĝenan publikon, sed kontribuas al formado de la centraj politikaj kaj literaturaj diskursoj de sia tempo. Ili estas du vaste konataj, bone establitaj intelektuloj, tenantaj altrangajn postenojn, kiujn regantoj konsultas kaj kiuj estas en persona kontakto kun ĉiuj grandaj 'ulamā' de sia tempo, kies verkoj estas ofte kopiitaj kaj legitaj, kaj kiuj, en biografiaj gvidlibroj de famaj figuroj, havas la plej longajn enskribojn. Kaj tamen, iliaj sekularaj verkoj pri Historio kaj Politiko ne provokas skandalon. [...]

La plejparto de la islama mondo, post sia forma periodo, spertis periodon de relativa paco, almenaŭ kompare kun Eŭropo, kiu, milde dirite, spertis pli dinamikan disvolviĝon. Post la fruaj civitaj militoj, ne plu okazis religiaj militoj kiel tiuj en Eŭropo. Certe, potencbataloj estis multnombraj, sed ili malofte estis motivitaj de religiaj kialoj, eĉ se, de tempo al tempo, religia pravigo estis alvokita. [...]

Krome, kun la okcidentigo de la Proksima Oriento, la tradicia religia elito plejparte perdis sian influon. En la cent jaroj de 1850 ĝis 1950, ĝi estis devigita cedi preskaŭ ĉiujn siajn prerogativojn al la moderna ŝtato, kaj finfine eĉ perdis kontrolon super religia diskurso.

religia. Tiel, novajn religiajn diskursojn ne plu portas fakuloj pri religiaj aferoj, sed homoj, kiuj ricevis sekularan, okcidentstilan edukadon.

Eĉ hodiaŭ, politika Islamo inkluzivas signifan proporcion de kuracistoj kaj inĝenieroj, dum akademiuloj kun tradicia religia fono estas maloftaj. [...]

Tiu ĉi konscio devus havi konsekvencojn por kiel la Okcidento traktas la islaman mondon, tiom kiom ĝia interveno pliseverigas internajn ideologiajn streĉiĝojn en la Proksima Oriento. La sorto de Irano ofertas instruan ekzemplon.

En 1979, ĉi tiu islama lando liberigis sin de unu el la plej malbonaj diktaturoj en la Proksima Oriento, tiel fariĝante la ĉefa malamiko de la Okcidento. La Okcidento trudis sankciojn al la lando samtempe armigante eĉ pli imponan diktatoron, sian irakan najbaron, por inciti lin al milito kontraŭ Irano, milito kiu postulus milionojn da vivoj. Kaj tamen, en la Okcidento, homoj ankoraŭ trovas surprize, ke liberalaj fortoj finfine ne triumfis en Irano! [...]

Ĉiu politikisto en la Proksima Oriento, kiu kuraĝas uzi la vorton " Islamo ", estas tuj etikedita kiel islamisto, kaj tial malamiko de la Okcidento. Eĉ okcidentanoj estas singardaj pri liberaj elektoj en la regiono, ĉar ili riskas venkon por islamistaj partioj. Kie ajn la delikataj semoj de demokratio prosperis ĝis la punkto, kie islamisme orientitaj partioj atingis fortajn balotrezultojn, la sekvoj estis sankcioj, bojkotoj kaj eĉ militaj intervenoj. Ĉio ĉi apenaŭ kondukas al mondkoncepto, kiu permesas skeptikon. [...]

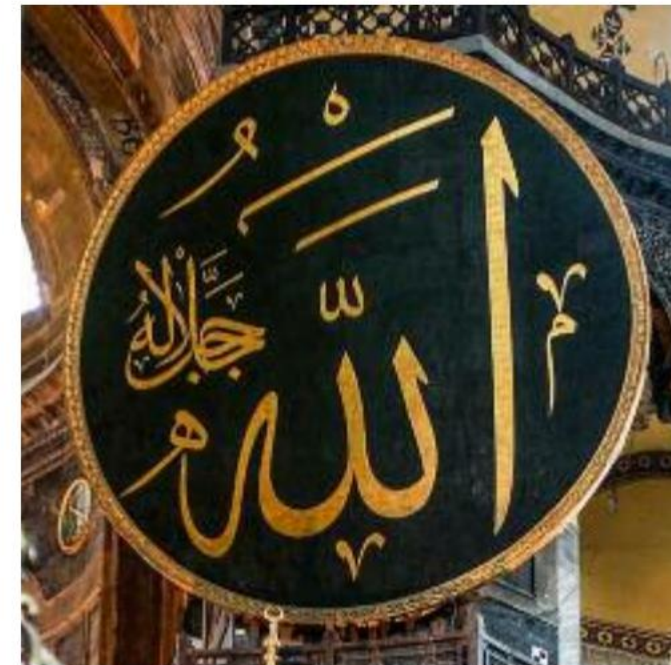
En siaj rilatoj kun la Oriento, la universalisma ambicio de la Okcidento do konsistigas gravan obstaklon. Estas tempo pli fidi la loĝantojn de la islama mondo kaj ilian kapablon trovi, per polemiko kaj debato, sian propran demokratian vojon. Ĉiuj provoj gvidi tian procezon per okcidenta interveno malsukcesis. Nun estus pli bone fari malpli kaj lasi tiujn plej rekte koncernatojn fari pli. [...]

Ni reliefigu ĉi tiun deklaron de Nobel-premiito pri fiziko Max Born: " Mi kredas ideoj kiel absoluta precizeco, absoluta precizeco, vero definitivaj ktp., estas vidpunktoj de la menso, kiujn oni ne devus toleri en neniun scienco. [...] Ĉi tiu malstreĉiĝo de penso ŝajnas al mi esti la plej kian grandan benon la moderna scienco povis alporti al ni, tiom multe la Kredo je ununura vero, kaj je la fakto, ke oni estas ĝia posedanto, estas la la plej profunda radiko de ĉiuj malbonoj de la mondo ."

Konklude

Ĉi tiu verko vere proponas malsaman perspektivon, multe pli apartan kaj detala, pri Islamo kaj la misuzo de ĝia legado povas damaĝi mensan sanon, Tute male.

Märmudh Dorpmüller

cifereca revuo de la Internacia Cirklo de Raciisma Ekzegezo

duonjara publikaĵo - N-ro 8

Sapere aude

Eldondirektoro: Jean-Sébastien Pierre

Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Formatado: Philippe Floris

Libera Penso

10/12 rue des Fossés-saint-Jacques, 75005 Parizo

libre.pensee@fnlp.fr